

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CRESTIN A.Z.S.
DIN REPUBLICA SOCIALISTA ROMANIA

ANUL LVIII
Martie — Aprilie
1980

Nu vorbe... ci putere!

„Căci Împărăția lui Dumnezeu nu stă în vorbe, ci în putere”. 1 Cor. 4,20.

Încopînd din toamna anului trecut și pînă la data de 23 martie a. c., în mijlocul Bisericii noastre s-au desfășurat lucrările prevăzute de organizația Bisericii A. Z. S., și anume, aducerea la îndeplinire a lucrărilor electivale la Comunități, districte și la cele patru Conferințe din cadrul Uniunii de Conferințe A. Z. S. A fost, este și rămîne o datorie sfîntă, aceea de a respecta rînduielele organizatorice și a face totul ca această organizație sfîntă să-și aducă la îndeplinire lucrarea ce i-a fost menită. Blocarea, infringerea acestor principii organizatorice a cauzat numai necazuri și disensiuni, ocazii de manifestări firești, împiedicarea Duhului lui Dumnezeu de a se manifesta pe căile alese de El în viața Bisericii. Toate aceste lucrări ce s-au desfășurat în mijlocul nostru sînt dovada viabilității organizației noastre bisericești, a obligativității respectării ei, conștiința faptului că Dumnezeu mai are încă o lucrare de făcut prin noi, cu noi și în noi.

Dar cred că trebuie să fim mult mai realiști. Acesta Adunări Generale Elective nu pot fi numai momentul cooperării delegaților cu factorii de conducere, pentru repunerea în funcțiune a unui mecanism organizatoric pentru o nouă perioadă de doi sau patru ani.

Ocaziile acestea au o însemnătate mult mai profundă în viața noastră bisericească. Este momentul cercetării noastre. Este momentul adevărului. „Dă-ți socoteală”, spunea Mintuitorul în una din pildele Sale, „de isprăvnicia ta”. Luca 16,2.

Aceste lucrări fac parte din mijloacele folosite de Dumnezeu pentru cercetarea, pentru cunoașterea noastră. În mod greșit, fals, au fost și mai sînt încă, din fericire însă, din ce în ce mai puțini, unii care consideră că aceste ocazii constituie momentul afirmării „capacităților lor”, ocazia promovării într-o funcție de conducere, într-o poziție de învățător. Și dacă nu se realizează năzuințele lor, încep necazuri, necazuri de care n-am fost scutiți nici de această dată. Este adevărat foarte puține și acest lucru demonstrează faptul că prezența lui Dumnezeu este activă în mijlocul Bisericii Sale. Pentru toate aceste cazuri, trebuie să amintim că Biserica lui Dumnezeu nu este aceea în care să ne etalăm calitățile și capacitățile noastre. Biserica lui Dumnezeu nu este tribuna înălțării firii noastre. Biserica este locul slujirii dezinteresate, este locul jertfirii de sine, al consumării la propriu și la figurat pentru binele și prosperitatea Bisericii, a fratelui și sorei tale, a aproapelui sau a neamicului tău.

În mod profetic, psalmistul caracterizează astfel pe Domnul Hristos: „Rîvnă pentru casa Ta mă consumă”. Psalm 69,9. Apostolul Pavel mărturisea că el este totdeauna gata să fie „turnat ca o jertfă de băutură peste jertfa și slujba credinței” celor cărora le slujea. Filipeni 2,17. Pentru că Împărăția lui Dumnezeu nu stă în vorbe, ci ea este putere. Puterea credinței, puterea slujirii și a jertfirii pentru ca nimeni să nu a-lerge și nici să nu se ostenească în zadar. Filipeni 2,16.

Aceste momente sînt momente ale unei profunde cercetări a credinței și slujirii noastre. Ne dăm din ce în ce mai mult și mai bine seama că „viața practică, viața de evlavie a comunității, a Bisericii”, adică a

pastorilor, a comitetelor de conducere de la orice nivel ar fi ele, „constituie demonstrarea puterii Evangheliei”. (6. T. 260). Și să nu uităm niciodată, că fără o experiență creștină vie, mereu în creștere, o experiență plină de putere spirituală, toată activitatea noastră nu va fi decît... teorie și aramă sunătoare. Nu vorbe... ci putere!

Cred că împreună cu toții avem ceva de făcut și trebuie să facem: — Sînt pe deplin încredințat că pentru viitor, va trebui ca în toate relațiile noastre să se realizeze o mai mare părtășie frățească în Biserica lui Dumnezeu, mai multă iubire principială, mai multă unitate între noi, mai multă părtășie și mai multă împreună simțire. Efeseni 4,13.

„Iubirea și unitatea trebuie să predomine. Toți trebuie să se miște sub călăuzirea Duhului Sfînt. Dacă poporul lui Dumnezeu se va consacra Lui, fără rezerve, El le va da puterea pe care au pierdut-o prin neunirea lor. Fie ca Bunul Dumnezeu să ne ajute să înțelegem că neunirea însemnează slăbiciune, iar unitatea, putere”. (I. SM. 85).

Sînt că este necesară o mai puternică exercitare a rugăciunii și credinței în viața noastră. Slăbiciunea noastră spirituală și dorințele noastre de întîietate manifestate de unii și cu această ocazie, face impetuoasă nevoia unei vieți de rugăciune și de nezdruținată credință. Serva Domnului dorind să cunoască motivul lipsei de putere spirituală, a primit din partea îngerului răspunsul: „Voi dați prea repede drumul brațului lui Dumnezeu. Înălțați rugăciunile voastre către tronul lui Dumnezeu și stăruiți în ele cu credință”. (E. W. 73).

Pentru realizarea acestor deziderate este necesară o dependență totală de Dumnezeu, de Duhul Său cel Sfînt. Apostolul Pavel scriind galatenilor, spunea: „Ceea ce vă spun este aceasta: Lăsați ca Duhul Sfînt să vă dirijeze viața și atunci nu veți mai satisface dorințele firii voastre”. (Gal. 5,16 — Good News Bible).

Hristos a fost, este și rămîne garanția biruinței noastre spirituale. De aceea spunea corintenilor: „Căci n-am avut de gînd să știu între voi altceva decît pe Isus Hristos și pe El răstignit”. 1 Corinteni 2,2. Căci „prezența Domnului Hristos este aceea care dă putere”. (I. SM. 85).

Aceia care au fost chemați să slujească și să se jertfească tuturor, ca și cei care au considerat că li s-a refuzat „un drept”, și noi toți să învățăm din pilda văduvei ce anume așteaptă Dumnezeu de la noi. Domnul Hristos a evidențiat-o în fața ucenicilor Săi, subliniind ceea ce ei nu știau. „Toți au aruncat daruri din prisosul lor... ea a aruncat... tot”. Luca 21,1—4. Ea a dat totul. Și a făcut lucrul acesta dintr-o iubire desăvîrșită. Mintuitorul n-a laudat-o pentru viața ei desăvîrșită, ci pentru spiritul ei de sacrificiu ce izvoră dintr-o iubire și o credință desăvîrșită. De la nici unul dintre noi Dumnezeu nu va cere mai mult decît o iubire desăvîrșită și o consacrare deplină. El cere și așteaptă totul, pentru că „Împărăția lui Dumnezeu nu însemnează vorbe... NU! CI PUTERE! Și toată puterea este fîgăduită celor care merg în credință și cu credință, ca să trăiască și să vestească Evanghelia”. (T. M. 45).

2050 ANI

*

S U M A R

- Nu vorbe... ci putere c II
- 2050 Ani de la întemeierea statului centralizat și independent al geto-dacilor sub conducerea lui Burebista 1
- Realizări 2
- Hristos a înviat 3
- Desăvârșirea:
este oare posibilă? (II) 4
- Pastorul: chemare-solie-răspundere 8
- Epistola către Evrei 10
- Din viața Bisericii 12
- Lucrarea mintuirii 14
- Orbul Bartimeu 17
- În fața probei 19
- Sfirșit de cale 20

*

Ori de câte ori cuprindem cu ochii sufletului și ai ființei noastre lunga și frământată istorie a patriei noastre, istorie ce s-a făurit pe întinsul plaiurilor străbune, ajungem să ne identificăm din plin cu glia

mului stat centralizat și independent al geto-dacilor, sub conducerea lui Burebista. Mărturiile istorice incontestabile ne ajută să ne dăm seama, o dată mai mult, de faptul că poporul nostru este prezent aici

de la întemeierea statului centralizat și independent al geto-dacilor sub conducerea lui Burebista

strămoșească și cu istoria ei, să urmăm cu inima vibrând de emoție trecutul și să privim la moșii și strămoșii noștri care au stat de strajă veacurilor și ne-au păstrat o Românie care n-a fost niciodată izvor de silnicie pentru nimeni și nu și-a mișcat oștile pe meleaguri străine cu gânduri hrăpărețe, dar care s-au încrincenat și s-au infipt adinec în pământul din care au fost plămădiți și nu i-a mișcat nimeni, nici vinturile și nici valurile — vitregelelor veacuri.

Îată de ce, astăzi, în strălucirea unei istorii pe care țara o scrie cu demnitate, conștientă de potențele ei, de obligativitatea și dreptul ce-l avem de a înfăptui o istorie demnă, pe măsura neamului nostru, a unui popor ce și-a tras seva de aici din aceste plaiuri din care nimeni și nimic nu ne-a clintit, astăzi, se cuvine să ne oprim și să aruncăm o privire retrospectivă asupra drumului lung, plin de lupte și glorie, plin de zbucium și aspirații legitime, pe care l-am străbătut ca popor, avind conștientă datoriei împlinite datorită forței ce a izvorit din vatra multi-milenară a poporului român.

Așezat la răscruce de drumuri și vinturi, lovit adesea de tăvălugul urii și al poftelor nesăbuite, nu odată acestea au declanșat patimi ce au izbît nemilos în fiii acestor meleaguri care au mușcat mai bine din brazda ce i-a hrănit, și i-a acoperit apoi, decît să se înstrăineze de ea.

De aceea, este o mare primejdie aceea de a uita drumul istoriei, al trecutului plin de glorie și de învățătură pentru prezent, din care nu vom avea decît de ciștigat. Cineva mărturisea: „ori de câte ori sint tentat să mă avînt în valurile turburătoare ale realizărilor viitoare, nu uit să mă ancoroz solid de stîlpii experiențelor trecute, care au rezistat, și dacă mă prinde cumva oboseala, sau dezorientarea, atunci alerg spre ei; căci trecutul oferă o treaptă temeinică pentru a ne avînta spre viitor“.

Aceste realități înălțătoare ni se înfățișează sufletului și ființei noastre în luminile strălucitoare ale prezentului, cînd în acest an poporul român sărbătorește aniversarea a 2050 de ani de la înființarea pri-

mului stat centralizat și independent al geto-dacilor, sub conducerea lui Burebista. Mărturiile istorice incontestabile ne ajută să ne dăm seama, o dată mai mult, de faptul că poporul nostru este prezent aici

pe întinsul tuturor pămînturilor străbune, din vremi imemorabile, vremi ce se pierd în imensitatea fără de sfîrșit a timpului ce se confundă cu cei care s-au născut, au trăit și au îmbrățișat glia pentru totdeauna, contopindu-se cu ea, cu țarina acestui binecuvîntat pămînt, fărîna pe care au stropit-o cu sudoarea frunții și au apărât-o cu prețul singelui lor.

Desfăcînd pecețile hrisoavelor îngălbenite de vreme, și aplecîndu-ne asupra slovelor vechilor inscripții, sau descifrînd mărturiile arheologice din ce în ce mai multe și mai categorice, reținem că în jurul anului 2000 î. Hr., și chiar mai înainte, are loc formarea definitivă a triburilor trace. Acest lucru face posibilă faptul că spre mijlocul primului mileniu î. Hr., de cînd ne-au parvenit și primele știri despre populația care a locuit aceste ținuturi, diferite triburi trace, mai ales la nord și sud de Dunăre, să se contureze ca o comunitate culturală distinctă, cu un caracter unitar, delimitîndu-se și deosebindu-se tot mai pregnant de grupurile etnice învecinate și de cultura lor.

Mărturiile transmise de Herodot, considerat pe drept ca părinte al istoriei, cum și cele ale lui Strabo, renumitul geograf și istoric, împreună cu celelalte izvoare ce ne stau la îndemînă, ne arată, și arată tuturor, faptul că geto-dacii fac parte din marele neam al tracilor, care vorbesc — aproape toți — aceeași limbă.

Trebuie să arătăm aici că cel mai însemnat moment din istoria geto-dacilor, este acela cînd în fruntea lor s-a aflat un conducător de înaltă talie militară și politică, marele rege Burebista. Personalitatea acestui mare cîrmuitor, a impresionat profund pe contemporanii și urmașii săi.

El și-a făcut apariția pe scena istoriei antice, asemenea unui diamant, a cărui putere își are originea — pe plan economic-social — în dezvoltarea din secolele anterioare, iar pe plan politic, în creșterea puterii geto-dace. Contemporanii l-au asemuit adesea pe Burebista cu Alexandru cel Mare, vîzînd în el, continuitatea marilor tradiții trace.

Burebista s-a aflat în fruntea organizației statale centralizate tracodacice, aproximativ trei decenii. Opera de unificare s-a realizat printr-un proces grefat pe unitatea etnică, pe unitatea lingvistică, de cultură și pe unitatea economică a lumii geto-dace. Unul dintre izvoarele de seamă cu privire la epoca lui Burebista și la personalitatea acestuia, este decretul dat lui Acornion un cetățean al orașului Dyonisopolis (Balceic), care a fost un sol pe lângă Burebista, căruia i-a obținut nu numai prietenia, ci și avantaje pentru cetatea sa. Inscricția amintită numește pe Burebista „cel dinții și cel mai mare dintre toți regii care au domnit vreodată asupra Traciei, și stăpînitor al tuturor pămînturilor de dincolo și de dincoace de Dunăre... care și-a ridicat atît de mult neamul său, încît în cîțiva ani a creat o mare domnie... și chiar de romani era temut“.

Ținuturile getice, sau geto-moesice dintre Haemus și Dunăre, cît și cele dintre Dunăre și Mare, au fost unite în statul centralizat întemeiat de Burebista, realitate istorică la care face referire inscripția mai sus amintită.

Prin acțiunile sale, Burebista realizează un stat ale cărui hotare erau spre răsărit, Țărutul Mării Negre și Bugul, spre miază-noapte, Carpații Păduroși, spre apus, Podișul Boemiei, Dunărea de mijloc și Morava, spre miazăzi, muntele Haemus sau Balcanii, avînd capitala la Argedava — azi Costinești din Munții Orăștiei.

În timpul domniei lui Burebista, în Dacia se desfășoară peste tot o intensă activitate. Înțeleapta sa politică internă s-a materializat într-o vie activitate meșteșugărească, de schimb și edilitară. Producția de mărfuri se intensifică, iar schimburile pe plan intern ori cu lumea din afară au cunoscut o deosebită dezvoltare.

Activitatea edilitară cunoaște și ea o înflorire deosebită. Cetăți noi, încep să se adauge celor vechi. Valurile de pămînt sînt înlocuite cu ziduri de piatră. În vremea lui Burebista își are începutul sistemul de fortificații din munții Orăștiei. De la Dunăre și pînă sus în Moldova se vor ridica noi cetăți, iar așezările mai importante, Davaele, vor fi întărite cu șanțuri și valuri de apărare.

Burebista rămîne în istoria românilor ca una dintre cele mai fecunde și mai luminoase personalități. El a depășit limitele epocii sale, înscriindu-și numele între marile personalități ale antichității, căci dacii au dat Europei antice pe Burebista, ca unul dintre cei mai de seamă oameni politici.

Se cuvine deci să ne îndreptăm cu admirație și cu îndreptățită mîndrie patriotică către acest trecut atît de bogat în fapte de eroism și

patriotism înflăcărat, din care se trage seva ființei noastre naționale și care este temelie sigură pe care ne-am așezat istoria noastră contemporană. „Este vorba de un popor“, scrie N. Iorga, „care prin strămoșii săi își are rădăcini de patru ori milenare; aceasta este mindria și aceasta este puterea noastră“, căci tracii din care făceau parte getodacii au fost predecesorii și contemporanii cu marile civilizații ale antichității, cu siro-caldeenii, cu egiptenii, cu grecii, perșii și romanii.

Descoperirile arheologice efectuate pe întreg teritoriul patriei noastre arată că niciodată nu a existat aici un vid care să justifice stăpînirea altor neamuri venite mai tîrziu pe aceste meleaguri. Tragem astfel concluzia că prezența strămoșilor noștri pe aceste locuri se înscrie în aceea istorie foarte îndepărtată, a primului descălecat, moment pierdut în negura vremurilor și socotit cu vîrsta timpului ce vine din infinit și merge în veșnicie.

realizări ♦ realizări ♦ realizări ♦ realizări ♦ realizări

Experiment craiovean

Cunoscuta întreprindere craioveană Electroputere, care a împlinit 30 de ani de existență a anunțat o nouă și valoroasă premieră: realizarea primului vehicul experimental cu motoare înfiare. Vehiculul are la bază concepția originală a unui grup de specialiști români. Rezultatele verificării practice a permis trecerea la realizarea prototipului primului vehicul cu motoare liniare pentru transportul urban, care este un agregat dublu articulat de mare capacitate, viteză sportivă și silențios.

O nouă instalație

La întreprinderea chimică din Turda a fost pusă în funcțiune prima instalație românească pentru obținerea silicului de potasiu. Noul produs își găsește multiple utilizări în industria materialelor de construcții, ca și în fabricarea electrozilor de sudură. În planul eficienței economice, punerea în funcțiune a noii capacități de producție, prezintă numeroase avantaje, printre care, valorificarea superioară a materialelor prime, asigurarea întregului necesar de silic de potasiu pentru economia națională, eliminarea importurilor și crearea condițiilor pentru livrarea acestui produs și pe piața externă.

Premieră tehnologică

În tinărul bazin carbonifer Jiț, din jud. Gorj, a avut loc o importantă premieră tehnologică: o formație frunțasă de mineri a experimentat cu bune rezultate, într-un abataj cu front lung, sistemul de lucru cu două combine de tăiere pe un complex mecanizat de abataj. Tehnologia asigură extracția carbunelui în ambele sensuri, fapt ce a condus la reducerea la aproape jumătate a timpilor neproductivi, la creșterea producției și a productivității cu pînă la 60 la sută, față de procedeul clasic cu o combină.

Dispozitiv original

Un grup de specialiști de la Clinica medicală Nr. 1 din Tg. Mureș au elaborat un dispozitiv original, cu ajuto-

Astăzi, în momentele sărbătorești ale cinstirii trecutului nostru istoric, cinstim și apreciem jertfele aduse pentru ființa patriei noastre, pentru libertate și neafirmare. Sintem mindri de faptul că avem de la ei o moștenire spirituală, materială și culturală de o bogăție ce uimește pe toți aceia care se pleacă cu dorința sinceră să o cunoască.

Aniversind 2050 de ani de la întemeierea statului centralizat și independent al geto-dacilor sub conducerea lui Burebista, și noi credincioșii Adventiști de Ziua a Șaptea, alături de toți fiii patriei noastre, înțelegem să ducem mai departe strălucita continuitate a popoului român pe aceste meleaguri, muncind cu rivnă pentru o tot mai înfloritoare dezvoltare a ei, rămîind fiii ei credincioși și fiind prinși cu rădăcini adînci în solul ei binecuvîntat, contopindu-ne cu trecutul, prezentul și viitorul ei.

Pastor

Dumitrescu Nelu

rul cărui se pot obține „hărți“ ale inimii umane. Adaptat la electrocardiograful clasic, dispozitivul permite stabilirea distribuției pe suprafața toracei a principalelor caracteristici electrocardiografice ale cordului, precum și determinarea întinderii și profunzimii lor. De asemenea, cu ajutorul dispozitivului menționat, pot fi evaluate, medical, leziuni cardiace, ischemii și necroze, care pot fi urmărite evoluiv.

O nouă cetate a chimiei românești

Pe malul Mării Negre, la capul Midia, acolo unde în urmă doar cu cinci ani, vînturi aspre spulberau nisipurile aride, 100 de hectare teren au fost smulse valurilor și mlaștinilor de către constructori, pentru ca astăzi, să fim martorii realizării celei mai noi cetăți a chimiei românești. Prezența pe țărmul mării a acestor vaste platforme petrochimice, cea mai mare investiție a acestui cincinal, asigură o cale de transport mai ieftină decît oricare alta pentru materia primă de bază, aici țitelul brut.

Un alt produs nou

Ortotestul, este un alt produs nou realizat de întreprinderea de mecanică fină din București. Cu o mare precizie (un micron) și robustețe, aparatul măsoară piesele prin comparație și stabilește abaterile de formă la piesele cilindrice.

Și pentru automobiliști

Vitezograful electromecanic pentru autovehicule, pentru tabloul de bord, va îndeplini o serie de funcții ca de pildă: indicarea orei, a vitezei la un moment dat și a distanței parcurse în total. Totodată va înregistra timpul de staționare și va semnaliza depășirea vitezei legale. Acest nou aparat de construcție românească va contribui la reducerea consumului de carburant și la un control mai riguros al conduitei profesionale a șoferilor.

Redacția
(din presa zilnică)

HRISTOS A INVIAT!

Deasupra mormintului deschis al lui Iosif, Hristos a proclamat biruitor: „Eu sint invierea și viața”. Cuvinte de felul acesta numai Dumnezeu le putea rosti.

Toate săpturile create trăiesc numai prin viața și puterea lui Dumnezeu. Ele sint primitoare, dependente de voința lui Dumnezeu.

Nu mai Acela care este una cu Dumnezeu putea să spună: „Am puterea să dau viața Mea, și am puterea să o iau din nou”.

„In divinitatea Sa, Hristos avea puterea de a fringe legăturile morții.” (HLL 570).

„Pentru ce căutați între morți pe Cel ce este viu?”, a întrebat ingerul pe femeile ce veniseră la mormint. Nu este aici, ci a inviat.” Luca 24,5.6.

A INVIAT! A INVIAT! Nu mai era nevoie de miruri pentru îmbălsămat!

„Duceți-vă”, a spus femeilor ingerul „de spuneți ucenicilor și lui Petru, că merge înaintea voastră în Galileea. Acolo Il veți vedea.” Marcu 16,7

Divinitatea Domnului Hristos se afirmase prin lucrări pline de putere: demoni izgoniți, surzi, orbi, leproși, infirmi însănătoșiți; flăminzii erau săturați, păcătoșii trăiau sentimentul iertării. Cu toate acestea, nici învățăturile și nici faptele pline de putere nu loviseră de moarte pe cei doi dușmii ai omului: păcatul și moartea. Numai prin invierea Domnului Isus Hristos, păcatul și moartea primeau lovitura de grație. Astfel, fără invierea lui Isus, Evanghelia ar fi incompletă. Invierea Sa a luminat moartea și lucrarea ce a precedat-o.

Prin inviere, creștinii au învățat să cunoască: „și care este față de noi credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii Țării Lui, care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a inviat din morți și l-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești.” Efeseni 1,19,20.

Invierea lui Isus ca și celelalte momente din viața Sa, au fost profetizate. De aceea primii creștini acordau o mare importanță faptului că invierea lui Isus fusese anunțată încă din timpurile Vechiului Testament.

Dacă vrem să înțelegem evenimentele Evanghellei, trebuie să vedem în ele o împlinire a Scripturilor. Numai aici putem descoperi semnificația acestui grandios eveniment și raportul său cu planul cel veșnic al lui Dumnezeu. Astfel, atunci cînd

ucenicii L-au văzut pe Isus Hristos INVIAT, au descoperit în acest eveniment împlinirea Scripturilor, și au confirmare a doctrinei invierii morților. Credința apostolilor în inviere, nu s-a născut din speculațiile lor. Faptele istorice i-au adus la niște convingeri ce erau destul de îndepărtate de ideile lor preconcepționate. Printre aceste certitudini, INVIEREA ocupă un loc de frunte.

Deci, tema centrală a învățaturii apostolilor este legată de invierea din morți a Mîntuitorului. În această privință se pot face trei afirmații esențiale:

1. Hristos a trecut într-adevăr prin moarte. El a cunoscut întreaga ei amărăciune, a gustat moartea în locul păcătoșilor, substituindu-Se lor. Isus a definit realitatea morții ca fiind o consecință a păcatului. Dacă nu ar fi așa, țelul esențial al Evanghellei nu ar putea fi atins.

2. Hristos trăiește în mod real, iar noi sintem invitați să insistăm asupra actului prin care Dumnezeu L-a inviat. Viața creștină nu este posibilă decît prin acest act inițial, al lui Dumnezeu, prin prezența actuală a lui Isus Hristos, prin Duhul Sfînt.

3. Biruind moartea, Hristos n-a demonstrat numai că toți credincioșii vor supraviețui. Invierea lui Hristos este mai mult decît o simplă ilustrație sau exemplu de supraviețuire umană. Este o victorie absolut unică asupra păcatului cu amplele lui consecințe.

La baza Evanghellei se află deci acest postulat: intreruperea miraculoasă a cursului normal al păcatului omenesc. Fiind o minune în raport cu „legea păcatului și a morții”, invierea lui Hristos are un raport conform cu noua ordine naturală a lui Dumnezeu.

Invierea lui Hristos descoperă ținta în vederea căreia a fost creată natura umană și că această țintă va fi atinsă atunci cînd „legea Duhului de viață în Isus Hristos” va dezrobi pe oameni de sub păcat și moarte.

Se poate spune că singurii care sint capabili să înțeleagă miracolul invierii, sint cei ce au experimentat nașterea din nou. Nu trebuie să vedem în acest fapt numai un miracol cu valoare apologetică. Dovezile istorice ale invierii lui Isus sint clare.

Odată cu cercetarea documentelor istorice referitoare la inviere, trebuie să apreciem teologia care decurge din ele. De aceea nu trebuie neglijat ceea ce se numește „probă directă” care reiese din eve-

„V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat, și a inviat, a treia zi, după Scripturi.”

1 Corinteni 15,3.4

nimentele de la Ierusalim. Să examinăm în continuare aceste dovezi: Expunerea Noului Testament sugerează faptul că nici Scripturile și nici cuvintele lui Isus n-au străpuns zidul de nepătruns al neînțelegerii ce-i înconjură pe ucenici ca să-i aducă la convingerea că Isus va invia. Ei au fost impresionați prin predicile lui Isus referitoare la suferințele Sale. Dar predicile referitoare la invierea Sa, n-au făcut să se nască în ei o așteptare plină de discernămint.

„Căci învăța pe ucenicii Săi și zicea: Fiul omului va fi dat în mîinile oamenilor; ei Il vor omori, și a treia zi după ce-L vor omori, va invia. Dar ucenicii nu înțelegeau cuvintele acestea, și se temuseră să-l întrebe.” Marcu 9,31.32. Astfel, în Evanghelia sa, Marcu face următoarea remarcă: „ucenicii se întrebau între ei, ce este aceea a invia dintre cei morți”. Marcu 9,10.

Isus a mai vorbit despre invierea Sa: „Dar, după ce voi invia, voi merge înaintea voastră în Galileea.” Marcu 14,28. etc.

Este sigur că Isus a vorbit ucenicilor despre inviere; dar nici faptul, nici semnificația n-au fost sesizate. Ucenicii nu așteptau invierea. Credința, certitudinea lor, după inviere, în nici un caz n-a fost o simplă „proiecție” a ceea ce le umplea sufletul.

Să privim cu atenție la istoria Bisericii în urma crucificării ce a avut loc în vîinerea Paștelor — zi în care Domnul a fost pus în mormînt. Punerea sub acuzație și crucificarea, au lăsat în urmă un grup de oameni disperăți, temători și descurajați. De abia mai aveau curajul să supraviețuiască la ceea ce lor li se părea un dezastru total.

Aceia care au dat morții pe Isus așteptau ca vîlul uitării să se aștarnă peste numele Său, iar istoria să înregistreze numai calomniile și acuzațiile lor. Dar istoria n-a urmat sensul dorit de ei, realitatea răsturnînd aceste raționamente.

Ce fapt a făcut din acești supraviețuitori ai unei cauze aparent pierdute, apostoli capabili să cheme la pocăință, să boteze „în Numele lui Isus Hristos” — să predice crucificarea ca fiind parte integrantă din „vestea cea bună” a lui Dumnezeu? Ce a determinat pe apostolul Pavel să scrie: „Dar noi predicăm pe Hristos cel Răstignit” (1 Corinteni 1,23), și: „fiindcă propăvăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sint pe calea pierzării; dar pentru noi, care sintem pe calea mîn-

uirii, este puterea lui Dumnezeu?" I Corinteni 1,18.

De fapt, proclamarea împărăției lui Dumnezeu ar fi fost un eșec dacă GOLGOTA ar fi însemnat sfârșitul.

Unii au lansat ideea potrivit căreia ucenicii și-ar fi imaginat acest eveniment în virtutea speranțelor și ideilor lor preconcepute. Dar aceste idei conduceau într-o direcție exact opusă. Faptul învierii a fost acela care a ridicat pe ucenici mult deasupra presupunerilor lor și i-a zguduit din temelii.

Nu învățătura și lucrarea lui Isus se aflau în centrul mesajului apostolilor. Ei nu aveau decît enigme pînă în momentul în care INVIEREA a adus cheia lucrării lui Mesia — de aceea locul central era ocupat de CRUCE, INVIERE și A DOUA VENIRE — a Răscumpărătorului înălțat la ceruri. Învierea Domnului Isus Hristos este deci piatra unghiulară a întregului edificiu creștin, a existenței creștinilor care depun mărturie pentru el, eveniment care este astăzi la fel de important ca și în zilele apostolilor.

Apostolul Petru, în predica sa din ziua Cincizecimii spunea: „Pe omul acesta, dat în minile voastre, după sfatul hotărît și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit, și L-ați omorît prin mina celor fărădelege. Dar Dumnezeu L-A INVIAT, dezlegîndu-I legăturile morții, pentru că nu era cu puțință să fie ținut în ele. Dumnezeu a INVIAT pe acest Isus, și noi toți sintem martori ai Lui.” Fapte 2,23-24

„Ați omorît pe Domnul Vieții, pe care Dumnezeu L-A INVIAT din morți; noi sintem martori ai Lui.” Fapte 3,15.

„Dumnezeul părinților noștri a înviat pe Isus pe care voi L-ați omorît, atîrnîndu-L pe lemn. Pe acest Domn și Mîntuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor. Noi sintem martori ai acestor lucruri, ca și Duhul Sfînt pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El.” Fapte 5,30—32; 10,39—41.

Iar apostolul Pavel adeverea: „V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre potrivit Scripturii; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi și că S-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece. Apoi S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată, dintre care cei mai mulți sint încă în viață, iar unii au adormit. În urmă S-a arătat lui Iacob, apoi tuturor apostolilor. După ei toți, ca unei stîrpiri, mi s-a arătat și mie.” I Corinteni 15,3—7.

Învierea Domnului Isus Hristos este dovedită ca minune și fapt istoric, prin mărturiile depuse de apostoli, de primii creștini, prin arătările la care se referă apostolul Pavel, și raportate și de alți apostoli ai Domnului. Astfel, S-a arătat în dimineața zilei întâi a săptămîinii, în care a înviat: Mariei Magdalena (Marcu 16,9), Mariei Magdalena și celeilalte Marii (Matei 28,1), lui Cleopa și celuiilalt, în drumul spre E-

maus (Luca 24,13—35), ucenicilor (fără Toma) (Luca 20,19—24), ucenicilor împreună cu Toma. (Ioan 20,24—31). S-a arătat apoi apostolilor la Marea Tiberiadei (Ioan 21,1—13), în Galileea. Matei 28,16—20.

„După patima Lui, li S-a înfățișat VIU, prin multe dovezi, arătîndu-li-se deseori timp de patruzeci de zile, și vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la împărăția lui Dumnezeu.” Fapte 1,3.

Să ne gîndim mai departe la influența pe care mesajul creștin a exercitat-o ca urmare a învierii și înălțării lui Isus, asupra experienței religioase a nenumărați creștini.

În epistolele Noului Testament, caracterul divin al Domnului Isus Hristos și speranța creștină, sint legate în mod aproape exclusiv de INVIEREA SA. Dacă acest adevăr al învierii, ar fi scos din Noul Testament, întregul edificiu doctrinal s-ar prăbuși, iar speranța s-ar spulbera.

Speranța noastră este ISUS HRISTOS. Pentru oricine îl alege pe El ca Mîntuitorul său personal, moartea își schimbă aspectul. Ea nu mai înseamnă sfârșitul a toate, sfârșit teribil și iremediabil, aceasta pentru că EL A INVIAT, pentru ca să fie o VIAȚĂ VEȘNICĂ.

Mîntuitorul a obținut victoria asupra morții și de victoria Sa au parte toți aceia care cred în El. Pentru ei, moartea este un „dușman învins”, un repaus, un moment de tăcere și întunecime pe drumul care duce spre viața veșnică. Viața celui mîntuit este „ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, și cînd se va arăta Hristos... atunci și voi veți apare cu El în mărire.” Coloseni 3,4.

Împăcați cu Dumnezeu, prin Domnul Isus Hristos, care domină realitatea și perspectiva vieții și a morții, găsim un drum deschis pentru învierea din morți. În acordurile impresionante ale Simfoniei a IX-a de Beethoven, ca și în ALE-

Continuînd investigația noastră cu privire la problema desăvîrșirii, să ne ocupăm acum de CAPACITATEA SAU INCAPACITATEA OMULUI DE A ATINGE PERFECȚIUNEA.

Care este starea în care a fost adus noamul omeneș ca urmare a căderii lui Adam? Iată cum o definește marele apostol Pavel: „De a-

napoi la Dumnezeu, ca să se poată întoarce la starea lui inițială.

Moartea rămîne o realitate dureroasă. Arterele își pierd elasticitatea, întărîndu-se. Sistemul nervos nu mai răspunde tot așa de prompt ca la creațiune. Omul nu mai reflectă în nici un fel perfecțiunea lui Dumnezeu, după al cărui chip a fost creat. A afirma că prin convertire și sfințire, Duhul Sfînt re-

DESĂVÎRȘIREA:

ceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că totuși au păcătuit”. Romani 5,12.

Cît de mult a afectat păcatul capacitatea omului în toate compartimentele lui, noi n-am putea spune. Nu știm cum a acționat păcatul asupra sistemului nervos, afectînd reacțiile lui. Noi n-am putea ști pînă unde a întunecat păcatul mintea și cît de mult s-a întins acest lucru, „fiindcă plata păcatului este moartea”. Romani 6,23. Noi nu știm cît de departe a pătruns „moartea” în ființa omului și pînă unde este ea încă o parte din funcțiunile omului.

De la căderea în păcat, puterea intelectuală a omului, voința, mintea și afecțiunile lui, funcționează încă. Dar acestea toate sint așa de schimbate, și așa de reduse în puterea și capacitatea lor, încît ele nu mai acționează deloc așa cum a dorit și așa cum a intenționat Dumnezeu să lucreze. Omul este contaminat în toate căile lui, este înstrăinat de Dumnezeu. El este neînstare să găsească calea ce duce

aduce pe om la acea stare de perfecțiune, lipsită de păcat, înseamnă a face de asemenea afirmația că toate ravagiile, toate urmările complementare morții, au fost complectamente îndepărtate. Dar toate mărturiile dovedesc contrariul. Numai la învierea din morți omul este pe deplin refăcut și eliberat de grozăviile morții. „Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicuit, va fi moartea”. I Corinteni 15,26.

„Dar știm că pînă în ziua de azi, toată firea suspină și suferă durerile nașterii. Și nu numai ea, dar și noi, care avem cele dintîi roade ale Duhului, suspinăm și noi, și așteptăm învierea, adică răsumpărarea trupului nostru. Căci în nașterea aceasta am fost mîntuiți. Dar o nădejde care se vede, nu mai este o nădejde: pentru că ce se vede, se mai poate nădăjdui? Pe cînd, dacă nădăjduim ce nu vedem, așteptăm cu răbdare. Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră.” Romani 8,22—26.

Aceste texte ale Sfințelor Scripturi ne vorbesc despre profunda îngrijorare din viața creștinului, datorită imperfecțiunii și incapacității prezente de a atinge idealul pus în-

LUIA corului lui HAYDN — străbate viziunea biruinței luminii, a păcii și a vieții descătuseate, pentru că din mormintul lui Iosif din Arimatea a țâșnit lumina — și mormintul a rămas gol. Hristos a înviat. Și ca urmare firească în nota necrologică a fiecărui copil al lui Dumnezeu se poate scrie: „Există o viață veșnică”.

Marele învățat american Benjamin Franklin, și-a exprimat credința în învierea morților printr-un epitafor care l-a scris pe vremea când era tipograf: „corpul lui Benjamin Franklin, un tipograf, asemenea copertei epuizate a unei cărți vechi, al cărui conținut este smuls, a cărei inscripție și poleituri sint șterse, zace aici ca hrană viermilor. Opera însă nu va fi pierdută. Căci după cum credea el, va mai apare o dată, într-o ediție nouă, mai frumoasă, reînnoită și îmbunătățită de Autor.”

„Eu cred”. „Noi credem” acest adevăr și așteptăm înțelegerea cu El.

cu cei dragi, cu frații noștri și cu toți cei răscunpărați.

„Să se ridice capul plecat, să se deschidă ochii pentru a-L privi, urechile să asculte glasul Lui”. „Mergeți repede și spuneți ucenicilor Lui că a înviat”. Indemnați-i să nu privească la mormintul nou al lui Iosif... Hristos nu este acolo. Nu priviți la mormintul gol! Nu vă jeliți ca aceia care nu au nădejde, nici ajutor. Isus trăiește, și pentru că trăiește El, vom trăi și noi.

Din inimi recunoscătoare, de pe buze pline de un foc sacru, să se înalțe imnul de bucurie: „HRISTOS A INVIAT”. El trăiește pentru a mijloci pentru binele nostru. Prindefi-vă de nădejdea aceasta, și ea va ține sufletul ca o ancoră sigură, încercată, și veți vedea slava lui Dumnezeu”. (HLL 583).

Pastor

Deac Gligor

Președintele Conferinței Sibiu

înțelegerea lui de Dumnezeu. Dacă am putea ajunge să atingem — în această viață — perfecțiunea lipsită de păcat, atunci gemetele ce pornesc din adâncul inimii noastre, ar înceta. N-ar mai fi atunci, nimic în ființa noastră, sau în afara ei care să distrugă armonia noastră și a împlinirii personale. Vom fi atunci într-o permanentă pace cu Dumnezeu și oamenii, și nu ne va lipsi nici credința, nici dragostea

bați. Căci trebuie ca trupul acesta supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor, să se îmbrace în nemurire; atunci se va împlini cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință”. Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos.” 1 Corinteni 15,51—57.

Astfel, dorința pentru împlinirea nevoiei noastre, cum și pentru re-

creștere spirituală, aceasta scoate în evidență necesitatea permanentă de dezvoltare, de mergere spre desăvârșirea ideală. În această viață nu este nici un punct, nici un stadiu în care să putem spune că, în sfârșit, am ajuns... Ca niște creștini statornici noi dăm mărturie că așteptăm mereu pe Domnul și ne reînnoim puterea noastră. Vom zbură atunci ca vulturii. Vom alerga și nu vom obosei, vom umbla și nu vom osteni. Isaia 40,31. Vom spune atunci împreună cu apostolul Pavel: „Sintem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strimtorare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduți; prigoniți, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omoriți. Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorirea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru. Căci noi cei vii, totdeauna sintem dați morții din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor... De aceea noi nu cădem de oboseală. Ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși, omul nostru din lăuntru se înnoiește din zi în zi”. 2 Corinteni 4,8,11,16.

Noi sintem siguri că Dumnezeu va continua lucrarea neprihănirii în viața noastră, până în ziua în care noi vom sta înaintea Lui, până când neliniștea minții și inimii noastre va fi „să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtașia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți. Nu că am și câștigat premiul, sau că am ajuns desăvârșit, dar alerg înainte, căutând să o apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitînd ce este în urma mea, și aruncîndu-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus”. Filipeni 3,10—14.

Biblia respinge orice posibilitate de a atinge prin noi înșine și în această viață, o stare de perfecțiune lipsită de păcat, atunci cînd luăm în considerație incapacitatea și neputința omului de realizare a acestui lucru. Problema care se pune este aceea, dacă Duhul Sfânt — acum și aici — poate reduce pe om să posede în mod desăvârșit toate capacitățile pe care Adam le avea înainte de cădere. Noi credem în locuirea lăuntrică a Duhului Sfânt, dar nu cunoaștem pînă unde, pînă în ce grad ajunge Duhul Sfânt să controleze ființa noastră. Problema care se pune — în această situație este lipsa unei perfecte dispoziții a omului de a coopera cu Duhul Sfânt. Deci, omul n-a ajuns la o perfectă cooperare cu Duhul Sfânt, o rezultantă inerentă a vieții de păcat.

Am putea oare noi să discernem în mod desăvârșit ceea ce este drept, cum putea face Adam în grădina Edenului? Dacă nu, atunci însemnează că ne lipsește capacitatea de a privi în noi înșine și la pă-

este oare posibilă? (II)

și nici neprihănirea. Această dorință fierbinte arată spre faptul că noi n-am ajuns să împlinim planul pe care Dumnezeu îl are pentru viața noastră. Prin neliniștea noastră lăuntrică, noi mărturisim că n-am rămas în adevărul, frumusețea, bunătatea și neprihănirea ce Dumnezeu dorea să fie partea noastră atunci cînd ne-a creat. Mai mult chiar, tocmai aceste situații vorbesc despre dorința noastră puternică pentru o completă restaurare a chipului lui Dumnezeu în noi. Dorința aceasta profundă după o desăvârșire cu totul lipsită de păcat și incoruptibilă, este nestinsă. Noi n-am fost făcuți să trăim în păcat, sau să avem o natură păcătoasă. Seta noastră după readucerea la starea originală, dorința noastră fierbinte de a fi eliberați de păcat și de efectele lui, ne îndreaptă spre cunoașterea a ceea ce va face Dumnezeu în final pentru noi, la revenirea Domnului Hristos.

„Iată, vă spun o taină, nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schim-

staurarea noastră, trebuie înțeleasă în termenii minturii noastre finale și a răscunpărării prin Hristos. Trimțind Duhul Său cel Sfânt ca să fie prezent în mijlocul nostru, Dumnezeu trezește și dezvoltă în noi dorința după o viață în afara păcatului, pentru eliberarea de păcat, sub orice formă s-ar afla el. În această viață noi tinjăm după un mod de a fi, pe care nu-l avem încă. Noi nu sintem satisfăcuți cu limitările noastre intelectuale și fizice, privind totdeauna spre ziua cînd Domnul Hristos ne va transforma și ne va restaura, aducîndu-ne la starea noastră originală, de la început de ființă, o stare cu totul lipsită de păcat.

Idealul către care ne îndreptăm, către care privim și pe care ne străduim să-L atingem, este Domnul Hristos. La El totul este desăvârșit. Creștinul flămînzește și însetează mereu după neprihănire. În viața lui trebuie să se dea pe față o căutare zeloasă, după sfințirea spirituală, de care să nu-i fie rușine.

Faptul că în viața creștinului este necesară și chiar cerută această

cătoșenia noastră. Fără lucrul acesta noi nu vom fi în stare să dăm un răspuns desăvârșit lui Dumnezeu și de asemenea să ne consacram pe deplin lui Dumnezeu, așa cum ar fi putut face o ființă care n-a căzut niciodată. Această lipsă a noastră, dovedește faptul că starea de păcat încă există. Lumina soarelui poate fi umbrată de petele existente pe el, sau de norii ce îl acoperă. Puterea soarelui de a emite lumină, există chiar dacă este împiedicat a-și îndeplini în mod desăvârșit această funcție a lui. Tot așa este și cu păcătosul, în ceea ce privește relațiile lui cu Dumnezeu. Puterea gândirii și a viziunii nu este nimicită, dar mintea este slăbită și orbită de eu și păcat.

Nu cunoaștem pe deplin întinderea adevărului Scripturii. „Inima este nespus de înșelătoare și de zădărnă de rea; cine poate s-o cunoască?” Ieremia 17,9. Avind în vedere că omul are o înțelegere înțunecată, oricât de înaltă ar fi ea, o voință oricum pervertită în acțiunile ei, o conștiință careia îi lipsește puterea de discernământ și de înțelegere în momentele cheie, a ceea ce este drept și ceea ce este rău, el nu poate coopera în mod desăvârșit cu Duhul Sfânt. El nu poate pretinde a avea o viață lipsită de păcat.

Aceasta înseamnă că noi ne putem exercita facultățile noastre, în cooperare cu Duhul Sfânt, numai în măsura în care aceste facultăți și capacități ale noastre sunt libere de păcat și de rezultatele lui. Cunoștința lui Adam în starea sa perfectă, dinaintea de căderea sa, demonstra faptul că el era liber de păcat — în deplină armonie cu Dumnezeu — atât din punct de vedere moral cât și spiritual, astfel că el putea avea comuniune liberă, deschisă cu Dumnezeu. Odată cu căderea omului, imaginea lui Dumnezeu în om s-a stricat, iar capacitatea lui s-a diminuat mult. În această stare destul de precară omul nu putea fi în aceeași perfectă stare, așa cum era mai înainte de păcătuire. Astfel, eficiența Duhului Sfânt este limitată de natura și capacitatea omului de a răspunde Duhului Sfânt, cum și de profunzimea cunoașterii de sine.

Duhul Sfânt lucrează cu ceea ce are, după cum olarul lucrează cu lutul. Așa cum am amintit la începutul acestui studiu, în vara anului trecut, am poposit în „casa olarilor” mari și neîntrecuți meștri din comuna Marginea, jud. Suceava, Meșterul, un tânăr inteligent, a luat un pumn de lut, l-a mesteecat și în câteva clipe, pe roata lui, ne-a făcut un vas frumos. Dar ceva nu i-a plăcut artistului. A tăiat vasul în două și lutul a fost luat din nou la frământat. L-a trântit pe roata sa și minile-i de aur, ne-a făcut un vas elegant, frumos, deosebit. Tot astfel, ceea ce poate face Duhul Sfânt, depinde de natura și calitatea lutului omnesc. Duhul

Sfânt nu îndepărtează în mod miraculos defectele ființei noastre, cum și ale constituției noastre cu limitările ei, limitări ale minții, nervilor și ale inimii. Ca răspuns la credința noastră, El aduce la îndeplinire o lucrare de continuă restaurare, căutând conlucrarea omului, atita vreme cât este viață. La fiecare pas al drumului, Dumnezeu face tot ce poate mai bine cu lutul omnesc pe care îl are în mină. Singura limitare este capacitatea restrinsă a omului, datorită păcatului.

Orice pretenție de desăvârșire, o desăvârșire în afara păcatului, este limitată de incapacitatea omului de a vedea starea de păcătoșenie a naturii sale. Atunci când am făcut tot ceea ce puteam mai bine pentru a ne înțelege pe noi înșine, cum și voința lui Dumnezeu, totuși există multe în afara noastră, și multe în noi înșine, care n-au fost niciodată sondate mai profund. Duhul Sfânt nu poate să controleze și să inspire necesitatea asemănării cu Isus Hristos, decât numai în măsura în care noi am ajuns să ne înțelegem în mod inteligent și să răspundem chemării lui. Această cunoaștere de sine nu este un lucru ce urmează a fi făcut odată pentru totdeauna. Ea înseamnă o iluminare permanentă și progresivă a Duhului Sfânt.

Este important să reținem faptul că neputința și incapacitatea creștină nu constă în intenția și dorința de a cont/nuia să păcătuiască. Iată cum precizează apostolul Pavel lucrul acesta :

„Și ce vom zice dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?” Romani 6,1-2.

Noi putem trăi numai ceea ce avem în mod intrinsec puterea de a face. Obligativitatea de a trăi în mod desăvârșit, trebuie să fie pe măsura capacității noastre de a realiza acest lucru. În Sfânta Scriptură nu se cere nimic din partea omului, fără ca acesta să aibă puterea să înlătuiască. Esența credinței creștine și răspunsul omului, este tocmai considerația pe care Dumnezeu o are pentru om, ca o ființă rațională și plină de responsabilitate. Dumnezeu nu poate folosi nici o metodă, nu poate face nici o presiune pentru violarea integrității personale a omului și a libertății lui de alege. Cea mai mică ezitare de a se opune ispitei, chiar și cea mai mică înclinație de a iubi pe aproapele și pe vrăjmașul nostru așa cum a făcut Domnul Hristos, face de îndată imposibilă perfecțiunea deplină, a unei vieți lipsite de păcat.

Putem noi oare spune că ne-am complăcut sau nu în vreun păcat, sau că am rezistat, în totul, chiar și celei mai slabe ispite spre păcat și mândrie cu aceeași promptitudine cu care s-a opus Domnul Hristos? Cum putem ști că n-am cochetat,

sau n-am ținut ceva mai mult decât ar fi trebuit la o dorință păcătoasă, datorită unei constituții neputincioase? Dacă nu putem ajunge să cunoaștem acest lucru atunci nu știm în stare să spunem asemenea Domnului Hristos: „Cine dintre voi Mă poate dovedi că am păcat?” Ioan 8,46.

Cum poate oare o judecată umană imperfectă să hotărască cu privire la perfecțiune, ce este ea și când anume s-a realizat? Nu este oare cazul ca mintea sau judecata care a fost cuprinsă și orbită de păcat, să fie în mod categoric exclusă de la luarea deciziei cu privire la ceea ce se înțelege, ce constituie un comportament și o gândire lipsită de păcat? Păcătosul nu poate judeca, nu poate da un verdict, nu poate spune când un motiv sau o acțiune este perfectă, și aceasta să izvorască din natura sa păcătoasă, pentru că mintea, judecata celui în cauză este părtașă stricăciunii păcatului de care este ținut în robie și din cauza căruia geme și suspină dorind a fi eliberat.

În același timp, Dumnezeu face răspunzător pe om pentru deplina folosire a capacităților sale. Dumnezeu îndeamnă pe păcătos să facă uz de toate facultățile lui, cum crede, și cum poate el mai bine. Omul mai are încă capacitatea de a pricepe adevărul necesar unei alegeri inteligente și libere a lui Dumnezeu și a unei consacării depline, datorită inițiativei și influenței Duhului Sfânt. Ca creștini, noi știm sub obligația de a face din perfecțiunea creștină, idealul nostru spiritual. Dumnezeu n-a schimat desăvârșitul Său standard moral, sau planul Său cu omenirea. Nouă ni se cere să dăm lui Dumnezeu toată ascultarea posibilă, folosind — în scopul acesta — toate capacitățile noastre sfințite, consacrate slujirii lui Dumnezeu. Această cerință se realizează într-un raport direct proporțional cu capacitatea morală, spirituală și organică a omului.

Datorită condiției în care ne-a adus păcatul, știm delăsători atunci când este vorba să învățăm, sau foarte grăbiți, și deci în primejdia de a greși, din motive subiective, egoiste. În istoria vieții marilor bărbați ai Sfântului Scripturii, este vrednic de remarcat faptul că în timp ce învățau de la Domnul Hristos și experimentau puterea Lui mintuitoare, ei erau profund îngrijorați de slăbiciunea lor, și nu aveau nici o încredere în ei, atunci când era vorba de împlinirea voinței lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel era conștient de acest lucru. Dacă a existat vreun om în dispensațiunea creștină, căruia să i se poată atribui perfecțiunea vieții lipsite de păcat, atunci acest om este el, Pavel. Dacă noi, creștinii, am putea să ajungem să realizăm în viața noastră consacrarăa lui, să ne dedecăm lucrării asemenea lui, și să umblăm tot așa de strâns cu Dumnezeu ca el, dacă am

da pe față, asemenea lui, această arzătoare dorință de a salva pe cel pierdut, ce altceva am mai dori — din punct de vedere spiritual — să facem în viața noastră? Dar ceea ce ne este transmis din experiența apostolului Pavel și din epistolele lui, este însă sentimentul mereu crescând al slăbiciunii și nevredniciei sale, cum și conștiința profundă a dependenței lui zilnice de Dumnezeu. Marele și esențialul fapt din viața apostolului Pavel, a fost nevoia lui continuă de harul salvator și de puterea lui Dumnezeu.

Problema care confruntă chiar și pe cei mai buni creștini, este aceea că lucrarea Duhului Sfânt, și acțiunea de supunere sub călăuzirea divină, sînt adesea handicapate de interese egoiste și de către limitările unor concepții personale, cum și de realitatea existenței tendinței spre păcat.

„Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște pe deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin.” 1 Corinteni 13,12.

Mintea omului este inexactă și perversă în înțelegerea și acțiunile ei; iar adesea este îngustă și unilaterală. Virtutea creștină în momentul ei de apogeu, poate avea o umbră de răutate în ea. Preținsa blindețe și umilință, pot fi minjite de slăbiciune, lipsindu-le curajul de a da mărturie despre adevăr. Libertatea poate avea o nuanță de permisiune. Păcatul lucrează în mod defavorabil atît asupra scopului cît și a spiritului, lucrînd împreună cu pasiunile și infirmitățile, fapt ce afectează creșterea și maturitatea spirituală. Există deci o subtilă dependență de altcineva și de altceva, decît de Domnul Hristos, lipsa bunăvoinței de a ne încrede în totul în Dumnezeu. De aceea idealul perfecțiunii se află totdeauna înaintea noastră.

Nu este ușor să vedem și să înțelegem — pentru noi — adevărul și să-l urmăm, să-l trăim. Influența eredității și a mediului înconjurător, cum și educația trecută cuprinsă în formula vieții noastre, toate acestea își au influența lor și își spun cuvîntul în procesul mîntuirii și al sfințirii. Chiar procesul creșterii în sine dezvoltă noi înțelegeri și descoperă noi primejdii în situații pe care noi nu le-am înțeles și nici nu le-am experimentat mai înainte. Sfințirea este o lucrare mult mai mare decît am presupus noi uneori.

Nu cunoaștem nici o metodă în Sfînta Scriptură, prin care Duhul Sfînt să dea limitărilor omului, determinate de păcat, o așa putere încît să-l facă în stare să ajungă la starea trăirii în afara păcatului. În fiecare moment noi trăim și sîntem mîntuiți, datorită harului minunat al lui Dumnezeu. Crești-

nul va recunoaște totdeauna — înaintea lui Dumnezeu — starea lui de păcătoșenie. Viața noastră nu este transformată în mod magic, într-o viață lipsită de păcat, situînd-o astfel mai presus de luptă și agonia lumii. Biruința asupra eului și implicit asupra păcatului, este întotdeauna lucrarea puterii Duhului Sfînt și nicidecum lucrarea noastră proprie.

Perfecțiunea relativă

Perfecțiunea relativă și nicidecum cea absolută, este experiența pe care o putem realiza. Perfecțiunea absolută este acea finalitate a neprihănirii, incluzînd totul și pe care o vedem în Domnul Hristos. Credincioși fiind, noi ne putem bucura de o conștiință eliberare de păcatul cunoscut, prin puterea Duhului Sfînt. Capacitatea de a deosebi între bine și rău devine din ce în ce mai clară, pe măsură ce creștem în harul și în cunoștința de Dumnezeu. Nu vom ajunge niciodată la acest punct, de la care discernămintul nostru spiritual și dezvoltarea noastră spirituală să nu mai poată avansa, să nu mai poată crește. Datorită limitării noastre intelectuale și fizice, imperfecțiunea continuă să persiste, este adevărat, aceasta nu în sensul comiteii de bunăvoie și în mod lejer a păcatului, ci în sensul neîmplinirii idealului în Hristos Isus.

Pe acest pămînt, nu va veni niciodată un timp cînd să nu mai avem nevoie să repetăm fragmentul iertării din rugăciunea Tatăl Nostru: „Și ne iartă nouă greșelile noastre, cum și noi iertăm celor ce ne-au greșit”. Atîta vreme cît trăim pe acest pămînt, în acest element al păcatului, nu vom ajunge niciodată în situația ca discernămintul moral și spiritual să nu mai aibă nevoie să crească. În ultimă analiză, nu este decît mîndrie deșartă aceea de a ne atribui o cunoaștere și o putere spirituală, pe care de fapt nu o avem. Noi putem da mărturie despre ceea ce știm despre noi înșine și despre puterea lui Dumnezeu de a ne mîntui, așa cum spune și serva Domnului:

„Noi ar trebui să ne străduim a fi desăvîrșiți în sfera noastră, așa cum El a fost desăvîrșit în sfera Lui... Membrii Bisericii trebuie să-și formeze caractere care să fie o reflectare a caracterului divin”. (8 T/86).

„Cu puterile noastre limitate, noi trebuie să fim tot așa de sfinți — în sfera noastră — cum Dumnezeu este sfințit în sfera Lui.” (1 SM/337).

Noi trebuie să aducem laude lui Dumnezeu pentru eliberarea noastră conștiință de păcat, dar faptul acesta nu este o dovadă, o mărturie a unei vieți lipsite de păcat. Mai este încă mult de învățat,

mult de cunoscut despre noi înșine și despre capacitatea noastră de a rezista ispitelor din ce în ce mai mari ale lumii, ale firii și răului.

„Astfel, dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă. Nu v-a ajuns nici o ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu isпита a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda”. 1 Corinteni 10, 12—13.

Cu alte cuvinte, sau altfel spus, există o limită a ispitei căreia omul, în starea sa de păcat îi poate rezista. „Căci El știe din ce sîntem făcuți; Își aduce aminte că sîntem țărîni”. Psalmul 103, 14. Este un lucru bun, este chiar minunat faptul că Dumnezeu nu uită acest lucru, pentru că în dreptul fiecăruia dintre noi muritorii, se poate spune că există un punct de rezistență maximă, peste care, vasul nostru de lut dacă ar fi supus mai departe presiunii, s-ar sparge. N-ar putea rezista dincolo de punctul lui critic. Cu cît ne apropiem mai mult de Domnul Hristos, cu atît vedem noi mai clar distanța ce ne desparte de perfecțiunea absolută a lui Dumnezeu. În virtutea milei plină de iubire a lui Dumnezeu, ne este ascunsă deplina cunoaștere a inimii noastre nespuse de înșelătoare și de păcătoasă.

Cunoașterea din ce în ce mai mult a ființei noastre, este gradată, pe măsură ce căpătăm puterea de a suporta cunoașterea adevărului despre noi înșine. Orice descoperire totală, fără a fi pregătit pentru aceasta și pe care Dumnezeu ne-ar da-o cu privire la felul în care ne cunoaște El, cum apărăm noi în fața Lui, ar fi dincolo de capacitatea noastră de rezistență, ar fi un șoc căruia nu i-am putea rezista. Cel care își permite să pretindă în dreptul său, ceea ce apostolul Ioan nu îndrăznește, se înșală singur, și adevărul nu este în el și cu el.

„Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire. Dacă zicem că n-am păcătuit, îl facem mincinos, și Cuvîntul Lui nu este în noi”. 1 Ioan 1, 8—10.

Transmițîndu-ne puterea mîntuitoare a Evangheliei, Dumnezeu ne descoperă nevoia noastră de biruire a păcatului, a stricăciunii noastre, și aceasta cît mai repede cu putință, cum și cît sîntem noi de pregătiți, de dispuși să ne lăsăm călăuziți, să ne lăsăm conduși

(continuare în pag. 18-a)

PASTORUL:

chemare — solie — răspundere

„Am auzit glasul Domnului, întrebând: 'Pe cine să trimit, și cine va merge pentru noi?' Eu am răspuns: 'Iată-mă trimite-mă!'” Isaia 6,8

Ce fel de om cheamă Domnul Hristos să predice Evanghelia în această perioadă de timp? Întrebarea nu se referă atât la înfățișarea fizică, la antecedentele familiale sau chiar la viața personală din trecut — care își au totuși importanța lor. Domnul Hristos a murit pe cruce ca păcătoșii să aibă deschisă calea mântuirii. Cerința de bază, pentru ca cineva să devină slujitor al lui Dumnezeu este ca acel om să fi trecut cu adevărat prin experiența nașterii din nou. Celui răscumpărat, ca să i se adreseze chemarea divină, îi mai este necesară încă o calitate de căpetenie: dispoziția de a se supune pe sine, în credință, soliei care i se încredințează.

Ezechiel și-a predat viața și slujirea sa soliei pe care Dumnezeu i-a încredințat-o, îndeplinind întocmai ce i s-a spus să facă. Trebuia să predice unei văi plină cu oase uscate, și el a făcut întocmai. Rezultatul a fost surprinzător; oasele uscate au fost insuflete de viață.

Dacă cineva refuză să se supună unei solii încredințate, implicațiile sînt evidente; omul acela nu s-a subordonat pe sine Dătătorului soliei și este repudiat.

Moise s-a subordonat întru totul soliei primite. El trebuia să transmită o solie lui Faraon, mai marilor poporului Israel și poporului subjugat. Era o solie de eliberare și Israel a ajuns în Tera Făgăduinței pentru că Moise i-a spus exact ce-i poruncise Domnul să-i spună. Întreaga istorie a lui Israel ar fi fost cu totul alta dacă Moise ar fi renunțat de a transmite exact solia lui Dumnezeu pentru acel timp.

Iona, — după citeva drumuri ocolite — a fost și el un om chemat. Dumnezeu i-a încredințat o solie pe care trebuia s-o transmită locuitorilor din Ninive. Solia reprezenta o veste de judecată aspră. Poporul a auzit-o, a crezut în ea, s-a pocăit față de Dumnezeu și orașul cu locuitorii lui a fost salvat de la distrugere. Iona a transmis locuitorilor din Ninive exact cuvintele pe care Dumnezeu i le-a dat să le spună.

Isaia și Ieremia au fost oameni chemați de glasul divin. Ambii s-au supus întocmai soliei primite și lucrul acesta a cerut din partea lor o manifestare totală privind credința și încrederea lor în Dumnezeu și un curaj neînfricat.

Și apostolul Pavel, ascultînd chemarea sa, avea convingerea profundă că era venită de la Dumnezeu. Romani 1,9.12.15—17.

Credincioșilor din Corint le cerea să-I socotească „serv al lui Hristos și administrator al tainelor lui Dum-

nezeu” (1 Corinteni 4,1); ca unul căruia i s-a încredințat „o isprăvnicie importantă” (1 Corinteni 9,17); iar lui Tit îi spunea, despre chemarea sa, ca fiind „propovăduirea care mi-a fost încredințată după porunca lui Dumnezeu”. Tit 1,3.

Domnul Hristos a declarat despre Pavel că „el este un vas, pe care l-am ales, ca să ducă Numele Meu înaintea neamurilor, înaintea împăraților, și înaintea fiilor lui Israel”. Fapte 9,15.

Pavel primise pe Hristos pe drumul Damascului și de aceea se simțea dator să-L predice în maniera celui mai mare apostol pe care l-a cunoscut lumea creștină. Și toate acestea pentru că un om și-a consacrat viața și slujirea sa ca să transmită altora exact solia dată lui de Dumnezeu.

În introducerea Epistolei către Romani, apostolul Pavel precizează că el a fost „chemat să fie un apostol” (Romani 1,1) și el și-a dat consimțămîntul. Prin acceptarea chemării dată lui de Hristos, primește planul și voința cerului. Fiind chemat la slujire, trimis cu o solie și o misiune specială, întreaga lui viață suferi o transformare radicală. Predicarea Evangheliei deveni ținta supremă a vieții sale. Nu s-a constatat în viața și activitatea sa nici o șovăire, oscilare sau deviație. A fost pătruns de simțul misiunii și răspunderii sale. „Vai mie” — spunea el, dacă nu voi predica Evanghelia. 1 Corinteni 9,16.

Lucrarea lui nu și-a pierdut niciodată aureola și drumul său ascendent n-a cunoscut nici declin nici insucces. Era atât de dăruit lucrării sale încît era gata să-și dea și ultima suflare gîndind la măreția misiunii sale; iar în mijlocul adversității fără număr, succesul nu-l părăsea. Iată nota dominantă pe care o întîlnim în cursul vieții sale, din clipa convertirii și pînă în ceasul morții sale.

„Prin mine, care sînt cel mai neînsemnat dintre sfinți, mi-a fost dat harul ca să predic printre neamuri bogăția fără margini a lui Hristos... Și așa am fost hirotonit, pastor, apostol și învățător al neamurilor în credință și adevăr”, spunea el.

Ce înflăcărare, ce accent de mîndrie pentru vocația sa, dar în același timp cită umilință a cuprins ființa sa întregă din clipa cînd mina divină a hirotoniei a chemat harul ceres asupra sa!

Apostolul Pavel vedea în chemarea și în ocaziile oferite de a predica Evanghelia „un dar ceresc”; nu o datorie, ci un privilegiu, o binecuvîntare divină; nu un drept, ci o favoare; nu ceva obișnuit, ci o răspundere înfricoșată; nu o ocu-

pație, ci mai curînd o cale a vieții. El a declarat cu o ocazie: „pentru mine a trăi este Hristos”. Filipeni 1,21. Putea să spună și așa: „pentru mine a trăi înseamnă a predica pe Hristos”, sau „a predica pe Hristos înseamnă a trăi cu adevărat”. El recunoștea că misiunea sa era un „dar venit de la Dumnezeu” (2 Corinteni 5,18), care cerea predicarea unei solii încredințate. Această statornicie a fost o parte din echipamentul său apostolic și simțămîntul chemării sale a dus la înununare proclamația sa privind harul răscumpărător al lui Isus Hristos.

Dacă pierdem din vedere simțul măreț al chemării noastre ne vom transforma curînd în niște simpli negustori care-și etalează marfa într-o piață obișnuită oferind amatorilor produse de mică valoare.

Nici un pastor adevărat nu poate vorbi despre sine ca despre o persoană despărțită de slujba sa, aparte de lucrarea sa. Predicarea este o parte integrală a întregii sale existențe ca persoană. El nu mai este un simplu om care predică; el este acum „omul chemat în slujba unei solii”. Cînd urcă la amvon emoția îl face să tresară. A sosit momentul suprem pentru el; este momentul responsabilității sale, clipa care dă vieții sale coerența și însemnătatea lui. El nu devine predicator doar atunci cînd urcă la amvon; el este predicator în tot timpul și lucrul pe care îl face în fiecare zi, este o parte integrantă și o sevăntă din acest neîndoielnic fapt. Ca persoană, acela care este pastor, trăiește cu conștiința că Dumnezeu este Atotînțelept. El nu înțelege pe deplin de ce Dumnezeu l-a chemat tocmai pe el să predice și nu pe altul mai bun ca el, dar totuși se încrede în înțelepciunea Sa, că Dumnezeu a făcut o alegere bună și este în stare să-i desăvîrșească chemarea. Același pastor care spune: „Vai mie dacă nu predic Evanghelia”, poate spune și: „O adîncul bogăției și înțelepciunii și cunoștinței lui Dumnezeu”. Romani 11,33.

Există o permanentă tensiune în viața unui om chemat la slujba de pastor. Aceasta include atât neliniște cît și pace și constituie o parte integrantă din experiența sa de chemat al lui Dumnezeu. Este stăpînit de o pace profundă la gîndul că este un căutător serios a trăi după voia lui Dumnezeu și totuși rămîne neliniștit la gîndul că ascultarea și supunerea sa ar putea fi insuficiente. El găsește pace și satisfacție în munca de pastor dar este și neliniștit de faptul că performanțele sale nu sînt pe măsura idealului și așteptărilor Domnului Hristos.

Astfel lucrarea de propovăduire aduce satisfacții neașteptate și în același timp provoacă pe cel chemat la îngrijorare, obligându-l să lupte pentru o țință desăvârșită.

Predicarea este, după cum vedeți, parte din natura credinței. Omul chemat de Dumnezeu trăiește „într-un cerc invizibil” și este „hrănit din mana celor nevăzute”. Puterea îi este oferită prin acest mijloc de legătură. Acesta este motivul pentru care apostolul Pavel spunea lui Timotei: „Domnul a stat lângă mine și m-a întărit; pentru ca propovăduirea să fie vestită pe deplin prin mine, și s-o audă toate neamurile”. 2 Timotei 4,7.

Chemarea la slujire implică în sine patru elemente:

1. Chemarea de a fi un adevărat și veritabil creștin;

2. Convingerea și chemarea la unitate proprie;

3. Chemarea providențială, care implică în sine calificarea și talentele necesare;

4. Chemarea ecleziastică, care este de fapt invitația Bisericii făcută unui om și care cere activitate.

Autoritatea este o parte însemnată în aceste elemente importante ale chemării. Autoritatea pastorului este bazată pe faptul că Dumnezeu îl face părtaș uneia conștinerii sacre de a predica o solie care este de origine divină, din afara lui și independentă de el. Singura cale pentru acest om de a sluji cu responsabilitate este aceea de a recunoaște o autoritate de sus și mai presus de el. Numai în felul acesta poate rămâne un slujitor imparțial, să activeze ca pastor, ca reprezentant și port-vocea lui Dumnezeu. Răspunsul, la chemarea care i se face, este voluntar, dar chemarea propriu-zisă este pusă asupra lui de Dumnezeu. Dacă el se autorizează pe sine, aceasta înseamnă de fapt o dezmințire a autorității. Adevăratul pastor este „TRIMIS” de Dumnezeu și de Biserică; numai aceasta îi dă dreptul și puterea să prezinte solia Cerului.

Apostolul Pavel nu s-a hotărât să devină propovăduitor al Evangheliei cîntărind această profesiune în comparație cu altele și alegînd pe aceea pentru care s-a simțit mai pregătit și mai capabil, sau care i-a apărut ca fiind aceea care să-i aducă cea mai mare satisfacție. El declară în mod categoric că a fost „făcut” să fie predicator, că el a fost „chemat să devină un apostol”, că el a „fost pus deoparte” pentru Evanghelie. Altfel n-ar fi putut face nimic din cîte a făcut. El n-a făcut o altă alegere; el a avut de dat un răspuns cu un DA sau NU acestei chemări. Ca om al credinței el nu avea de făcut o altă alegere decît aceea pe care a făcut-o.

Aceasta este continuitatea chemării unei adevărate slujiri de care pastorul de azi trebuie să se împărtășească. Hristos este Acela care îi face chemarea, care stabilește să fie pastor și care îi dă autoritatea să transmită solia Sa, dîndu-i în același timp și făgăduința că va

fi alături de el în această chemare și activitate Matei 28,19,20. Credințioșia în activitatea pastorală este posibilă pentru că Domnul Hristos personal a promis că va lucra cu unealta omenescă și va confirma solia sa. În propovăduirea sa, omul chemat pentru această lucrare este legat de cuvîntul scris al lui Dumnezeu și îndată ce este auzit, ascultătorii sînt legați indisolubil de acest Cuvînt. În mod tăcut și sigur se simte prezența unui Hristos viu, care face eficientă lucrarea de propovăduire, Hristos este Acela care invită, care încurajează și care susține pe toți aceia care aud cuvîntul Său. Pastorul Bisericii Adventiste este conștient că atunci cînd predică Cuvîntul, nu rostește cuvinte primite din gura unui Hristos mort, ci de la Domnul vieții, Cel care este viu, Hristos Marele nostru Preot, care îl folosește să proclame solia Sa într-un timp foarte solemn. Omul și-a consacrat viața și slujirea sa soliei pe care o vestește și crede că predica sa nu este inspirată de oameni, cu toate problemele și întrebările lor, ci direct de Dumnezeu, pentru a fi transmisă oamenilor. Privind el însuși Cuvîntul de la Dumnezeu, răspunde în credință și-l proclamă ascultătorilor. De fapt predica pe care el o pregătește este o parte din propriul său răspuns față de Dumnezeu care i-a vorbit prin cuvîntul scris al Evangheliei.

Chemarea la propovăduire vine și din partea Bisericii, care este corpul lui Hristos în lume. Și Biserica a fost întemeiată pe baza unei chemări și are de îndeplinit o misiune colectivă. Propovăduirea Evangheliei este expresia unui răspuns complet al Bisericii față de Dumnezeu. Astfel, Biserica prin credințioșii și pastorii ei, trebuie să fie vocea lui Dumnezeu în lume. În Biserică, ca o parte a slujirii sale pentru ascultători, acest om chemat de Dumnezeu îndeplinește o lucrare de continuitate a slujirii mesianice pe care a îndeplinit-o Domnul Hristos. I Petru 2,9.

Biserica însăși este o parte din această descoperire și datoria ei constă în proclamarea acestei revelații divine. Ea are o parte în procesul judecării și al mîntuirii, care se desfășoară azi în Sanctuarul Ceresc, comunicat lumii prin intermediul Bisericii, care este un martor viu și necesar. Ea vestește nu numai că ceva s-a întîmplat pe Crucea de pe Golgota, sau că ceva se va întîmpla la a doua venire, cînd Domnul Hristos apare pe nori, ci, că ceva extraordinar de important se întîmplă astăzi în Sanctuarul Ceresc. De aceea, Biserica vorbește în locul lui Hristos pentru venirea Sa a doua oară. Biserica și toți membrii ei, în mod individual și colectiv, trebuie să spună cuvîntul pe care-l vor primi de la Dumnezeu, pentru că ea n-a fost doar chemată ei și trimisă în acest scop și rațiunea existenței ei este tocmai lucrarea aceasta.

Deoarece lucrarea de propovăduire încredințată Bisericii se concentrează asupra unui eveniment viitor, în care este inclus și prezentul; ea are o natură itinerantă. Ea n-are voie să se oprească nici o clipă. De la chemarea inițială a celor doisprezece ucenici, trecînd prin secolele care s-au succedat, la chemarea prezentului, vestitorii și propovăduirea Evangheliei veșnice a înaintat continuu. Aceasta înseamnă că odată cu concluzia predicării rostite, pastorul este deja gata s-o înceapă pe cea următoare și așa să predice Cuvîntul fără oprire.

În prezentarea soliei dată, atît vorbitorul cît și cei ce ascultă, se găsesc sub autoritatea și țința Evangheliei veșnice. Autorul Divin al soliei și solia propriu-zisă îl conduc pe pastor. De fapt se poate spune că pastorul chemat devine o parte a soliei în sensul că el personal ia parte activă, fie prin acceptarea sau respingerea ei, fie în slava sau în rușinea ei. Dacă solia este respinsă, același lucru se va întîmpla și cu pastorul. Dacă solia este disprețuită același lucru se va întîmpla și cu pastorul. Dacă solia este primită cu grațitudine și mulțumire, așa va fi primit și pastorul. Matei 24,9; Ioan 15,20; 2 Timotei 3,12. Aceasta este soarta omului chemat și care s-a consacrat în slujba unei solii dată lui de Dumnezeu.

Ezechiel și Pavel au fost propovăduitori distinși pentru că au predicat o solie care le-a fost încredințată lor de Dumnezeu. Acesta este secretul măreției în chemare. Orice om chemat poate ajunge un propovăduitor vestit dacă se consacră în totul Evangheliei veșnice și o vestește cu credințioșie. Pastori de prestigiu nu sînt aceia care scriu predici vestite; ci solia cea puternică pe care o conține predicile lor este aceea care-i transformă pe pastori în oameni mari.

Cel care îl cunoaște pe Ieremia înainte de a se naște și-l pusese de o parte ca prooroc al neamurilor și care i-a poruncit: „te vei duce la toți aceia la care te voi trimite și le vei spune tot ce-ți voi porunci...” a declarat mai tîrziu despre „cerul sfînt” în care se găsea el, următoarele:

„M-ai înduplecat, Doamne, și m-am lăsat înduplecat: ai fost mai tare decît mine și m-ai biruit... Dacă zic: „Nu voi mai pomeni de El, și nu voi mai vorbi în numele Lui” Iată că în inima mea este ca un foc mistuitor, închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot!” Ieremia 1,5,7; cap. 20,7—9.

Deci noi, pastorii prezentului, ce putem spune despre chemarea, solia, puterea și răspunderea noastră? Au devenit ele, odată cu binecuvîntarea primită, o parte integrantă a mandatului nostru și putem noi repeta cuvintele Domnului Isus: „Rîvna pentru Casa Ta mă consumă pe Mine?”

Pastor
Alexe Constantin

epistola

Si în acest număr vom continua să analizăm învățămintele care se pot trage din serviciile jertfelor pentru păcat ce se aduceau în Vechiul Testament.

După cum Domnul Hristos, venind pe acest pământ a luat asupra Sa trupul naturii noastre omenesti, tot astfel preoții din vechiul așezământ mîncau carnea jertfei ce în simbol purta păcatele pe care cel păcătos le mărturisea punindu-și mîinile pe capul victimei. În acest fel, păcatul era transferat de la păcătos, la preot. Păcătosul era liber de păcatul său și era iertat; dar acum, păcatul zăcea asupra preotului, sau mai corect spus, asupra preoției. Asupra instituției preoției. Astfel, toate păcatele mărturisite erau transferate, în mod simbolic, asupra preoției, care în persoana marelui preot avea legătură directă cu Dumnezeu.

Preotul care oficia, prin faptul că mînca din jertfa adusă pentru păcat, lua asupra sa păcatul mărturisit și devenea astfel păcătos. În timpul săptămîinii în care el slujea la templu, preotul oficia poate pentru zece sau chiar pentru o sută de persoane. Astfel, el purta păcatele acestor oameni, deși aceștia nu erau păcatele lui, ci erau păcatele lor. Cei care veneau la sanctuar, aduceau jertfa prescrisă și punînd mîinile pe capul victimei își mă-

turiseau păcatele, erau iertați și plecau fericiți. Dar ceea ce se realiza în realitate era numai un transfer al vinovăției păcatului, de la făptuitor la preot. Pe coarnele altarului arderii de tot se înregistrau păcatele mărturisite. Profetul Ieremia prezintă astfel acest lucru: „Păcatul lui Iuda este scris cu un priboi de fier, cu un virf de diamant; este săpat pe tabla inimii lor, și pe coarnele altarelor lor”. Ieremia 17,1. Dar păcatele erau purtate de preot, fapt ce-l arăta ca fiind un păcătos.

Nefiind în stare să facă ispășire pentru păcatele proprii, el trebuia la rîndul său — să aducă o jertfă de ispășire pentru toate păcatele ce erau — în simbol — asupra sa. Făcînd astfel, el așeza toate păcatele luate asupra sa, asupra animalului nevinovat, și după cum sîngele jertfei era dus în sanctuar atunci, cînd un preot păcătuia, tot așa acum, sîngele era dus în Sfînta, și acolo era pus pe coarnele altarului tîmlierii și stropit în fața perdelei în spatele căreia se afla Legea călcată.

Astfel, în mod simbolic păcatele erau aduse în sanctuar prin sîngele stropit și pus pe coarnele altarului din Sfînta. Unele păcate erau aduse în sanctuar în mod direct, și anume, păcatele preoților și ale întregii adunări; iar cele ale conducătorilor

poporului și ale oamenilor din popor erau aduse în mod indirect, prin consumarea de către preot a cîrnii jertfei aduse pentru păcat, iar apoi aducînd el însuși, o jertfă pentru păcatele pe care le purta și al cărui sînge era adus de asemenea în fața perdelei. În acest fel, toate păcatele, fie ale preoților, fie ale poporului, își găseau în cele din urmă drumul spre sanctuar.

Nu trebuie niciodată uitat faptul că serviciul pe care îl îndeplineau preoții, ei îl făceau ca asistenți și reprezentanți ai marelui preot, avînd în vedere că era imposibil pentru el să îndeplinească singur toată lucrarea. La început, Aaron oficia toate slujbele la sanctuar. El aducea jertfa zilnică, se îngrijea ca sfeșnicile să fie totdeauna în stare să lumineze; aranja pîinile pe masa punerii înainte, el stropea sîngele, etc. Pe măsură ce lucrările la sanctuar se înmulțeau, s-au dat unele sarcini speciale unor preoți, dar aceștia activau numai ca asistenți și reprezentanți ai marelui preot. Ele erau considerate ca fiind aduse la îndeplinire de marele preot și nu de cei ce le săvîrșeau.

În legătură cu aceasta, Enciclopedia Biblică Internațională spune: „Marele preot trebuia să acționeze în favoarea oamenilor în lucrurile erau ale lui Dumnezeu și anume: „Ca să facă ispășire pentru păcatele norodului”. Evrei 2,17 u. p. El era mijlocitorul care slujea pentru cel vinovat. Marele preot reprezenta întregul popor. Toți israeliții erau considerați ca fiind ai lui și reprezentanți de el. Prerogativele pe care le avea, aparțineau, de fapt, tuturor. Exod 19,6. Faptul că marele preot reprezenta întreg poporul Israel, se poate vedea în primul rînd prin numele semînțiilor lui Israel, pe care el le purta pe umeri, gravate pe pietre de onix, iar în al doilea rînd, în numele celor douăsprezece semînții ale lui Israel, gravate pe douăsprezece pietre prețioase ce erau pe pieptarul său. Explicația divină față de această dublă reprezentare a lui Israel în îmbrăcămintea marelui preot este aceea că să le poarte numele înaintea Domnului, pe cei doi umeri ai lui, ca aducere aminte de ei. Exod 28,12,29. Mai mult chiar, păcatul său, al preotului, se răsfrîngea și asupra poporului. Dacă a păcătuit preotul care a primit ungera... „prin aceasta a adus vina asupra poporului”. Leviticul 4,3. Traducerea Septuaginta a Bibliei redă astfel acest text: „Dacă preo-

către evrei

tu care a primit ungerea a păcătuit, așa încât a făcut să păcătuiască și poporul. Desigur, că preotul care a primit ungerea, este marele preot. Când el a păcătuit, păcătuiua întregul popor. Acțiunea sa oficială, era considerată ca fiind acțiunea lor. Întreaga națiune era părtaşă nelegiurii comise de reprezentanții săi. Acest lucru este drept și adevărat. Ceea ce el făcea în poziția lui oficială, așa cum era statornicit de Dumnezeu, era socotit ca fiind săvârșit de întreaga adunare a poporului... „Orice mare preot... este pus pentru oameni”. Evrei 5,1. (I.S.B.E. vol. 4/2439).

Să notăm următoarele declarații: „Marele preot reprezenta întreg poporul. Toți israeliții erau socotiți ca fiind în el... Când el păcătuiua păcătuiua tot poporul. Lucrarea sa oficială era socotită ca fiind lucrarea și acțiunea lor. Întreaga națiune era părtaşă nelegiurii reprezentantului lor. Această identificare se pare că era atît dreaptă, cît și adevărată.

Marele preot în capacitatea sa oficială nu era numai un simplu om. El era o... instituție; era un simbol. Nu numai că el reprezenta pe Israel, dar el era personificarea lui Israel. El purta numele poporului Israel pe două pietre de onix „pe umerii efordului, ca aducere aminte de fiii lui Israel”. Exod 28,12. Gravate pe douăsprezece pietre prețioase de pe pieptar, el purta „necurmat pe inima lui judecata copiilor lui Israel, cînd se înfățișa înaintea Domnului”. Exod 28,30. El purta astfel pe Israel pe umerii săi și pe inima sa. Pe umerii săi el purta povara lui Israel; pe pieptar, care simboliza locul afecțiunii și al dragostei, el purta pe Israel în inima lui. Pe tablele de aur curat, de pe mitra ce o purta pe cap, și pe care era scris: „Sfințenie Domnului”, el purta astfel „fărădelegile săvârșite de copiii lui Israel cînd își aduce toate darurile lor sfinte... pentru ca ei să fie plăcuți înaintea Lui”. Exodul 28,36—38.

Adam era de asemenea un om reprezentativ. Când el a păcătuit, întreaga lume a păcătuit, iar moartea a trecut asupra tuturor oamenilor. Romani 5,12. „Dacă deci, prin greselile unuia singur, moartea a domnit... prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși”. Romani 5,17—19.

Tot la fel, Domnul Hristos, fiind al doilea și ultimul Adam, a fost și este reprezentantul omului. „De a-

ceea este scris: „Omul dinții Adam a fost făcut un suflet viu”. Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață... Omul dinții este din pămînt, pămîntesc; omul al doilea este din cer”. 1 Corinteni 15,45—47. „Astfel dar, după cum printr-o singură greșală, a venit o osîndă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărîre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărîre de neprihănire care dă viața”. Romani 5,18. „Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți”. versetul 19. „Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos”. 1 Corinteni 15,22.

Marele preot, fiind într-un anumit sens o reprezentare a Domnului Hristos, era de asemenea reprezentantul omului. El a stat pentru tot poporul Israel. El a purtat poverile și păcatele lor. El purta, în locul sfînt, nelegiurirea tuturor. El purta judecata lor. Cînd marele preot păcătuiua, tot Israelul păcătuiua. Cînd el aducea jertfă de ispășire pentru el, tot Israelul era primit în el.

Atragem în mod deosebit atenția asupra declarațiilor citate mai sus, cu privire la tăblița de aur pe care marele preot o purta pe mitra sa Raportul Sfintelor Scripturi cu privire la ea îl găsim în cartea Exodului 28,36—39, unde citim cele ce urmează:

„Să faci și o tablă de aur curat, și să sapi pe ea, cum se sapă pe o pecete: „Sfințenie Domnului”. S-o legi cu o sfoară albastră de mitră, în partea dinainte a mitrei. Ea să fie pe fruntea lui Aaron; și Aaron va purta fărădelegile săvârșite de copiii lui Israel cînd își aduce toate darurile lor sfinte; ea va fi necurmat pe fruntea lui înaintea Domnului, pentru ca ei să fie plăcuți înaintea Lui. Tunica s-o faci de în subțire; și să faci o mitră de în subțire, și să faci un crin lucrat la gherghef.

„Sfințenie Domnului”, a fost înscris pe o plăcuță de aur, dar în vădit contrast cu aceasta, este declarația că el, marele preot, trebuia să poarte „fărădelegile săvârșite de copiii lui Israel cînd își aduce toate darurile lor sfinte... pentru ca ei să fie plăcuți înaintea Lui”. Aaron, ca reprezentant al lui Dumnezeu, este considerat sfînt, și sfințenia este înscrisă și pe plăcuță. Dar el o poartă, pentru ca să poarte fărădelegile...

lucrurilor sfinte... și să facă ispășire pentru ele. Să notăm declarația: „... nelegiurirea lucrurilor sfinte” (cum redă traducerea engleză vers. 38, redat în românește cu: fărădelegile săvârșite de copiii lui Israel). Desigur că, lucrurile neînsuflețite nu pot să dea loc la acțiuni morale sau imorale; un lucru fără viață în el, nu este nici rău, nici bun și deci nu poate păcătui. Totuși declarația ne spune că marele preot purta nelegiurirea copiilor lui Israel și putem spune, redînd traducerea amintită mai sus, și a lucrurilor sfinte. Aceste lucruri sfinte ale sanctuarului erau pingărite, dar aceasta s-a datorat „călcărilor de lege, prin care au păcătuit ei. Să facă la fel pentru cortul înfîlțirii, care este cu ei, în mijlocul necurătențiilor lor”. Leviticul 16, 16.

Odată cu singele ce era stropit sau pus pe coarnele altarului, sau stropit în direcția perdelei, odată cu singele ce era dus în locul prea sfînt într-un vas și acolo stropit, încăperile sanctuarului și lucrurile din el au ajuns să fie minjite, pingărite, și aveau nevoie să fie curățite. Acest lucru se săvârșea în Ziua Cea Mare a Ispășirii. Dar lucrul important în legătură cu declarația de mai sus este acela că deși lucrurile sfinte erau pingărite de păcatele și nelegiuriile copiilor lui Israel, marele preot era acela care purta nelegiurirea acestor lucruri. Coarnele altarului purtau raportul păcatelor săvârșite; marele preot purta chiar păcatele. Să reținem iarăși faptul că atunci cînd un om păcătuiua, preotul înmuia degetul său în singele jertfei pentru păcat și făcea un semn pe coarnele altarului”. Leviticul 4,25.30.34.

După cum noi facem astăzi un semn cu degetul pe ceva, tot astfel preotul punea degetul său înmuat în singe pe coarnele altarului, și acest semn al degetului înmuat în singe, constituia un raport al păcatelor săvârșite și era de asemenea evident că pentru aceste păcate a fost adusă o jertfă de ispășire. Să recitim textul din Ieremia 17,1; „Păcatul lui Iuda este scris cu un priboi de fier, cu un vîrf de diamant, este săpat pe tabla inimii lor, și pe coarnele altarelor lor”.

După cum este, desigur, imposibil pentru un lucru ca acesta să poarte păcatele, noi putem plini de încredere să spunem că pingărirea lucrurilor sfinte ale sanctuarului s-a datorat „necurățiilor copiilor lui Israel și tuturor călcărilor lor de lege”, simbolizate prin singele ce era stropit în cadrul serviciului zilnic. Pe măsură ce singele animalelor împovărate de păcat, era stropit zi de zi în sanctuar, aceste încăperi sfinte erau minjite, erau pin-

(continuare în pag. 16-a)

lucrările Adunărilor Generale Elective ale Conferințelor

Conferința Bacău

În continuarea lucrărilor electivă la nivelul Conferințelor, în ziua de 16 martie 1980 a avut loc Adunarea Generală Electivă Ordinară a Conferinței Bacău. La aceste lucrări au luat parte:

Delegați aleși — frații:

Bodnariuc Ioan, Bostan Eugen, Botezat Traian, Ciorba Iosif, Colțuneac Vasile, Dumitrescu Eugen, Jureschi Vasile, Marinică Petre, Mihalache Titu, Năstăsescu Titi, Stohici Dinu și Vrinceanu Aurel.

Apostol Vasile, Bordelanu Constantin, Burlacu Pavel, Cazacu Ștefan, Ciucă Mihai, Filimon Constantin, Ignat Ilie, Ilie Costică, Iordache Ioan, Ivănescu Ilie, Marian Corneliu, Mihalache Zaharia, Mohorea Valeriu, Moraru Petre, Nechita Niță, Onțanu Constantin, Păduraru Nicolae, Pițurlea Gheorghe, Porfire Nicolae, Sandu Dumitru, Stanca Gherasim, Ștefan Constantin, Tarcinski Ioan, Tical Vasile, Thomas Andrei, Varasciuc Viorel.

Delegați de drept:

Chiorescu Costache, Bidiuc Ioan, Mirea Ionel, Merealbe Gheorghe,

Pastorul
Chiorescu Costache

reales președinte al Conferinței, Bacău

Dumitrașcu Dumitru, Roșca Emanuel, Alexandru Paul și Butnaru Dumitru.

Din partea Uniunii:

Popa Dumitru, Pirvan Marin și Petcu Constantin.

Fiind lipsă doi delegați, un membru laic și un pastor, sub conducerea fr. C. Chiorescu, președintele în funcție al Conferinței, s-a hotărât în unanimitate de voturi ca aceștia să

fie înlocuiți de fr. Roman Mitrache și Liga Iosajat.

Constatându-se prezența delegații Conferinței, fratele Chiorescu Costache declară deschisă Adunarea Generală Electivă Ordinară a Conferinței Bacău, fiind legal constituită.

În unanimitate de voturi se constituie Biroul Adunării Generale, format din frații: Chiorescu Costache, președinte; Thomas Andrei, secretar și scrutatori, frații: Ciorba Iosif și Liga Iosajat.

În continuare, fr. Costache Chiorescu adresează tuturor un cuvânt de „bun venit”, arătând modul minunat în care Bunul Dumnezeu a condus viața și activitatea Bisericii Sale în Conferința Bacău, în această perioadă a mandatului pe care îl încheie astăzi. S-a subliniat buna colaborare dintre conducerea Conferinței Bacău și pastorii deservenți ai Conferinței, cum și cu întreaga frățietate, buna colaborare dintre membrii Comitetului Conferinței și ai Uniunii, evidențiindu-se climatul bun, de încredere reciprocă, de sinceritate și deschidere față de problemele ce confruntă viața și desigur, Biserica noastră. S-a rostit un cuvânt de apreciere pentru condițiile în care Conferința și-a desfășurat viața sa, libertatea și înțelegerea autorităților față de nevoile Bisericii, mulțumindu-se lui Dumnezeu pentru pacea și libertatea de care ne bucurăm și frățietății pentru credincioșia și atașamentul ei.

În continuarea lucrărilor, fr. D. Popa, președintele Uniunii, care a condus lucrările electivă, după ce a adus un cuvânt de mulțumire la adresa lui Dumnezeu și de apreciere față de activitatea Conferinței Bacău în timpul mandatului expirat, a dat explicații în legătură cu mecanismul lucrărilor, așa cum este el stabilit de Comitetul Uniunii și cuprins în instrucțiunile elaborate în acest scop.

Delegații, pastorii și membrii laici, împărțiți în cinci grupe de cimpuri invocinate, sub conducerea celui mai vîrstnic pastor în lucrare, au făcut propuneri cu privire la componența Comitetului Special, propuneri ce au fost votate în unanimitate de către delegați. Iată componența Comitetului Special:

Dumitru Popa, ca președinte; Bostan Eugen, Marinică Petre, Colțuneac Vasile, Bodnariuc Ioan, Vrinceanu Aurel, Cazacu Ștefan, Tarcinski Ioan, Ciucă Mihai, Tical Vasile și Moraru Petre.

Acest Comitet Special, la care s-au adăugat cu vot consultativ frații: Pirvan Marin și Petcu Constantin, după ce au cerut sprijin divin, implorînd călăuzirea lui Dumnezeu în efectuarea acestor lucrări, cu mult simț de răspundere a făcut Adunării Generale următoarele propuneri, privind componența Comitetului de Propuneri:

Dumitru Popa, ca președinte; Stohici Dinu, Bodnariuc Ioan, Colțuneac Vasile, Dumitrescu Eugen, Marian Cornel, Moraru Petre, Mihalache Zaharia și Onțanu Constantin. Propunerea a fost votată în unanimitate.

Retrăgîndu-se să lucreze, Comitetul de Propuneri, conștient de povara răspunderii ce i-a fost dată de Adunarea Generală, a zăbovit mult înaintea lui Dumnezeu, implorînd asistența Duhului Său cel Sfînt. După multă chibzuință, se supun Adunării Generale două nume, ca delegații să hotărăscă pe cel care să poarte în continuare răspunderea de președinte al Conferinței Bacău. Prin vot secret, cu 28 de voturi, Adunarea delegaților alege pe fr. Chiorescu Costache ca președinte al Conferinței Bacău, iar pe fratele Bidiuc Ioan, în unanimitate, ca secretar al Conferinței.

În continuarea lucrărilor, Comitetul de Propuneri, după o matură deliberare, a prezentat Adunării Generale, următoarele propuneri:

Slujbași principali ai Conferinței Bacău:

Consilier administrativ — Mirea Ionel; consilieri: Dumitrașcu Dumitru și Colțuneac Vasile.

Comitetul de Conducere al Conferinței:

Chiorescu Costache, ca președinte; Bidiuc Ioan, secretar; membrii: Mirea Ionel, Dumitrașcu Dumitru, Colțuneac Vasile, Bodnariuc Ioan, Roșca Emanuel, Cazacu Ștefan, Moraru Petre.

Delegați la Adunarea Generală Electivă a Uniunii:

Bidiuc Ioan, Mirea Ionel, Dumitrașcu Dumitru, Colțuneac Vasile, Bodnariuc Ioan, Roșca Emanuel, Cazacu Ștefan, Moraru Petre, Alexandru Paul.

Delegați supleanți:

Vrinceanu Aurel și Butnaru Dumitru.

Punîndu-se la vot, sub președinția fr. Dumitru Popa, s-au votat în unanimitate propunerile privind slujbași principali ai Conferinței și Comitetul de conducere al ei, iar sub președinția fr. Chiorescu Costache, președintele reales al Conferinței, lista delegaților pentru Adunarea Generală a Uniunii.

Consumîndu-se agenda Adunării Generale Elective a Conferinței Bacău, cei prezenți au mulțumit lui Dumnezeu pentru organizarea Bisericii Sale, pentru binecuvîntarea păcii și libertății ce ne sînt date zilnic, legîndu-se înaintea cerului ca viața și activitatea lor în Biserica Adventă să fie pe măsura harului și iubirii divine, cum și a încrederii acordate de frățietate.

Conferința București

Deși ultima, ca dată a desfășurării lucrărilor, Conferința București, cea mai mare Conferință din Uniunea noastră, s-a pregătit temeinic pentru acest eveniment sărbătoresc, așa cum de fapt ar trebui să fie caracterizate toate lucrările, de orice natură, din viața Bisericii.

Conferința și-a primit delegații în capela Comunității Grant, de la sediul Conferinței, o capelă recent renovată și pregătită plăcut pentru a marca momentul acesta.

Începând de vineri seara și în tot timpul Sabatului, delegații, împreună cu invitații și frățietatea prezentă, au luat parte la serviciile divine, care au subliniat importanța conducerii divine în viața spirituală a Bisericii, a slujitorilor lui Dumnezeu și a tuturor copiilor Săi.

Duminică — 23 martie, au fost prezenți următorii delegații aleși: Soare Ioan, Strimbu Gheorghe, Vasilescu Gabriel, Mîndoianu Stan, Gișman Nicolae, Barbu Ioan, Moisan Petre, Vasile Constantin, Zăbavă Ioan, Deleanu Petre, Delicote Nicolae, Constantin Nicolae, Pascu Năstase, Baicu Ionel, Chilon Gheorghe, Popa Ioan, Voinea Gabriel, Răducanu Petre, Iorga Ignat, Preda Paul, Roșu Ioan, Lospa Marin, Stamate Gheorghe, Amuzescu Grigore, Saftiu Ioan, Lița Marin, Mortasipu Ioan, Plătică Dumitru, Cucu Ioan, Baicu Leonida, Gheorghiu Costel, Goran Ioan, Băluțoiu Victor, Mureșan Aron, Banu Dumitru, Prodan Ioan, Stoienescu Daniel, Mitrică Simeon, Nedelea Paul, Nițu Aurelian.

Delegați de drept — frații :

Popescu Nicolae, Constantin Alexe, Dumitru Stoica, Pătrașcu Emilian, Faluvegy Dezideriu, Ciucă Ioan, Chițu Marin, Bastoreală Nicolae, Chelbegeanu Apostol, Sibianu Petre, Ghiocăldă Pavel, Lepădatu Florea și Zamfir Titu.

Delegați din partea Uniunii :

Dumitru Popa, Marin Pirvan și Ioan Moldovan.

Fiind prezenți toți delegații, frațele N. Popescu, reședintele în funcție al Conferinței, declară Adunarea Generală Electivă Ordinară a Conferinței București legal constituită, deschizând astfel lucrările ei. Sub conducerea sa se constituie Biroul Adunării Generale, format din frații : Popescu Nicolae, președinte; Voinea Gabriel, secretar, Baicu Leonida și Chițu Marin, scrutatori.

Adresînd tuturor celor prezenți un călduros „bun venit“, fr. Popescu scoate în evidență activitatea Conferinței București, climatul de principială colaborare, pacea, liniștea și libertatea în care s-a desfășurat în toți acești patru ani, activitatea Conferinței București.

Pentru toate acestea, vorbitorul aduce mulțumiri lui Dumnezeu și autorităților țării noastre pentru tot ceea ce s-a putut realiza în acest timp.

Luînd conducerea lucrărilor, fr. D. Popa, după ce a adresat — în

numele Comitetului Uniunii — un călduros salut tuturor celor prezenți, aduce un cuvînt de mulțumire și recunoștință față de Dumnezeu pentru binecuvîntarea prezentă și sprijinul Său în toate lucrările Bisericii. Adresează apoi un cuvînt de mulțumire Autorităților de Stat și Departamentului Cultelor pentru libertățile de care ne-am bucurat și ne bucurăm în patria noastră, subliniind datoria ce ne revine de a face totul de a îndreptăți încrederea ce ne-a fost acordată.

După prezentarea instrucțiunilor privind mecanismul lucrărilor, delegații s-au împărțit în cinci grupe de districte învecinate și sub conducerea pastorilor cu cea mai mare vechime în cult, s-au făcut următoarele propuneri, privind componența Comitetului Special :

Popa Dumitru, ca președinte ; Deleanu Petre, Soare Ioan, Strimbu Gheorghe, Vasile Constantin, Nicolae Constantin, Băluțoiu Victor, Saftiu Ioan, Lospa Marin, Prodan Ioan, Bancu Ionel. Din partea Uniunii s-au adăugat numai cu vot consultativ, frații : Pirvan Marin, Moldovan Ioan. Propunerea a fost votată în unanimitate.

Intrunindu-se pentru a se consfătuî în vederea facerii de propuneri, privind componența Comitetului de Propuneri, frații amintiți mai sus au cerut cu adevărat umilință și încredere sfîntă călăuzirea Duhului Sfînt. După o matură chibzuință, se prezintă Adunării Generale, următoarele propuneri, privind componența Comitetului de Propuneri :

Popa Dumitru, ca președinte ; Deleanu Petre, Vasilescu Gabriel, Delicote Nicolae, Soare Ioan, Răducanu Petre, Saftiu Ioan, Nedelea Paul și Banu Dumitru. Lista acestor propuneri a fost votată în unanimitate.

A revenit acestui Comitet sarcina de a delibera cu multă seriozitate asupra persoanelor care să poarte răspunderea lucrării pentru un nou termen statutar. S-a cerut sprijinul și asistența Duhului Sfînt, care să inspire pe cei aleși la cele mai bune propuneri. După lungi și serioase consultări, Comitetul de Propuneri a prezentat Adunării Generale propunerea ca fr. Popescu Nicolae să fie reales în funcția de președinte al Conferinței București. După acordarea unui timp de gîndire, propunerea a fost votată în unanimitate.

Retrăgîndu-se să lucreze, Comitetul de Propuneri, cu receptivitate și conștiința unei responsabilități sfînte, în conformitate și cu ordinea de zi a Adunării Generale, prezintă în continuare următoarele propuneri :

Slujbași principali ai Conferinței :

Ciucă Ioan, secretar ; Stoica Dumitru, consilier administrativ ; Pătrașcu Emilian, contabil principal inventar ; consilieri : Chițu Marin, Strimbu Gheorghe și Vasilescu Gabriel.

Comitetul de Conducere al Conferinței :

Popescu Nicolae — președinte, Ciucă Ioan — secretar ; Stoica Du-

mitru, Pătrașcu Emilian, Chițu Marin, Vasilescu Gabriel, Strimbu Gheorghe, Soare Ioan, Delicote Nicolae, Toma Cornel, Bastoreală Nicolae, Saftiu Ioan și Răducanu Petre.

Delegați la Adunarea Generală a Uniunii :

Ciucă Ioan, Stoica Dumitru, Pătrașcu Emilian, Chițu Marin, Vasi-

Pastorul
Popescu Nicolae
reales președinte al Conferinței
București

lescu Gabriel, Strimbu Gheorghe, Soare Ioan, Delicote Nicolae, Bastoreală Nicolae, Faluvegy Dezideriu, Mîndoianu Stan, Alexe Constantin, Gișman Nicolae, Barbu Ioan, Saftiu Ioan, Răducanu Petre, Voinea Gabriel, Gheorghiu Costel, Lepădatu Florea, Popa Ioan și Roșu Ioan.

Delegați suplimanți :

Zăbavă Ioan, Moisan Petre, Constantin Nicolae, Enache Marin și Baicu Leonida.

Puse la vot sub conducerea fr. D. Popa, Adunarea Generală votează în unanimitate pe slujbași principali ai Conferinței și Comitetul de Conducere al Conferinței. Sub președinția fr. N. Popescu, președintele reales al Conferinței, se votează în unanimitate delegații la Adunarea Generală a Uniunii.

La încheierea acestor lucrări organizatorice în Biserica A.Z.S. din patria noastră, sintem plini de mulțumire și recunoștință la adresa lui Dumnezeu pentru binecuvîntările Sale și pentru sprijinul dat. Mulțumim frățietății și delegaților care, în temere de Dumnezeu și cu teamă sfîntă, și-au exercitat mandatul, într-o manieră de impresionant creștinism, lăsîndu-se călăuziți de Duhul lui Dumnezeu și nevoile lucrării. În desfășurarea tuturor lucrărilor s-a dat pe față dispoziția de a conlucra cu Dumnezeu și cu frații pentru binele și prosperitatea Bisericii.

Recunoscători cerului și frățietății pentru armonia lucrărilor, avem convingerea că Dumnezeu va conduce activitatea organizației Bisericii Sale spre împlinirea mandatului pe care i l-a încredințat Dumnezeu.

Redacția

Lucrarea Mintuirii

Mă bucur în Domnul și sufletul meu este plin de veselie, căci m-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, m-a acoperit cu mantaua izbăvirii, ca pe un mire împodobit cu o coronă împărătească și ca o mireasă împodobită cu sculele ei". Isaia 61, 10.

Ce este mântuirea și în ce raport se află ea cu îndreptățirea prin Credință și cu faptele bune? De înțelegerea corectă a noțiunilor de mântuire, îndreptățire, credință, fapte, depinde înțelegerea altor subiecte biblice importante. Ca oameni ai adevărului avem datoria să ne eliberăm de ideile preconcepute, definind termenii biblici în contextul general al scrierilor inspirate, înarmați cu dorința de învățătură, gata să primim sau să înlăturăm, după cum ne dictează Duhul Adevărului.

După cum se știe, în Biblie, ea și în celelalte scrieri ale Bisericii noastre, cuvintele nu sînt folosite pretutindeni cu același înțeles. Nu rareori, chiar același autor, întrebuințează același cuvînt cu diferite sensuri. Cercetătorul sîrguincios va urmări să desprindă înțelesul cuvintelor și nu alît de mult forma în care acesta este exprimat adică încercătura și nu vehiculul care o transportă.

Trebuie să rezistăm ispitei de a proiecta în Scripturi propriile noastre teorii, folosind apoi textele Bibliei pentru confirmarea lor. Adevărul emană din Scripturi și nu din mintea noastră. Funcția intelectului este să reflecte cît mai fidel adevărul revelat.

Rugăciunea smerită și studiul nepărlinitor, însoțite de o dreaptă folosire a voinței vor crea climatul necesar pentru descifrarea mesajului mântuirii.

Ce este mîntuirea ?

În anumite texte din Biblie mîntuirea este prezentată ca fiind lucrarea noastră, ca de exemplu: „Duceți pînă la capăt mîntuirea voastră cu frică și cutremur...”, Filipeni 2, 12. În altă parte însă ea apare ca fiind lucrarea lui Dumnezeu: „Mîntuirea este a

Dumnezeului nostru care șade pe scaunul de domnie și a Mielului", Apocalips 7, 10. Deși mîntuirea nu vine de la noi, ci este darul lui Dumnezeu. (Efeseni 2, 8), aceasta nu devine eficientă pentru noi decît atunci cînd ne-o însușim prin credință. Astfel, omul este prezentat ca avînd și el o parte în realizarea mîntuirii sale.

Pe de altă parte mîntuirea este prezentată alît ca o lucrare trecută cît și prezentă și viitoare, după cum rezultă din textele următoare:

„El ne-a mîntuit și ne-a dat o chemare sfîntă nu pentru faptele noastre făcute în neprihănire ci după îndurarea Lui...” 2 Timotei 1, 9. „În nădejdea aceasta am fost mîntuiți...” Romani 8, 24.

„Duceți pînă la capăt mîntuirea voastră...” Filipeni 2, 12. Aici mîntuirea e prezentată ca o lucrare în curs de desfășurare.

„Tot așa și Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată ca să poarte păcatele multora. Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mîntuirea celor ce-L așteaptă”. Evrei 9, 28. „În ziua aceea vor zice: iată acesta este Dumnezeuul nostru în care aveam încredere că ne va mîntui... Acum să ne bucurăm de mîntuirea Lui”. Isaia 25, 9. „Voi sînteți păziți de puterea lui Dumnezeu prin credință pentru mîntuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi”. 1 Petru 1, 5. În toate aceste texte, mîntuirea este considerată ca avînd loc în viitor, la revenirea lui Isus.

Autorii textelor de mai sus se referă la diferitele aspecte ale lucrării de mîntuire și de aceea vorbesc despre ea ca despre o lucrare trecută, prezentă și viitoare. Mîntuirea, în înțelesul ei cel mai larg, cuprinde întreaga lucrare de restaurare a ceea ce s-a stricat prin păcat, tot ce este prevăzut în Planul de Mîntuire. Această lu-

crare a început, se continuă și se va termina „în vremurile de apoi”. „Acela care a început în noi această bună lucrare, o va isprăvi pînă în ziua lui Isus Hristos”. Filipeni 1, 6.

Lucrarea mîntuirii ar putea fi împărțită în două mari etape: 1) eliberarea de vina păcatului și de sub puterea acestuia, lucrare ce se săvîrșește în viața aceasta și 2) eliberarea de urmările păcatului în noi și în mediul înconjurător.

Cînd omul s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu a devenit astfel vinovat pierzîndu-și dreptul la viața ce i-a fost dată cu condiția ascultării. Prima fază a mîntuirii pentru păcătos este eliberarea de vina adusă de păcat. Omul nu-și putea ispăși păcatul cu prețul vieții sale, căci „plata păcatului este moartea”. Aceasta ar fi însemnat „o pierdere veșnică de la fața lui Dumnezeu”. 2 Tesalonieni 1, 9.

Părintele Universului nu putea rosti o sentință mai blîndă și totuși să rămînă drept. Judecata Lui trebuia să asigure stabilitatea și armonia universală. Se părea că în nici un caz nu poate fi salvat și omul și dreptatea. Căderea în păcat a indoliat întreaga Creațiune: fapaturi create pentru a fi veșnic fericite urmau să moară!

Dar inima veșnicului Tată a găsit totuși o soluție: sentința urma să rămînă dreaptă, iar plata păcatului să fie plătită integral prin viața nepătată a Fiului lui Dumnezeu. Dumnezeu rămînea astfel drept în sentința hotărîtă și putea totuși „să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus”. Romani 3, 26. În virtutea nemărginitului preț al scumpului singe al lui Isus, pretențiile Legii călcate sînt satisfăcute și păcătosul poate fi privit ca nevinovat. Aici este taina de nepătruns a nemărginitei iubiri, izvorul cîntecului și admirației noastre veșnice.

Referindu-se la această fază a mîntuirii, preotul Zaharia spunea în cîntarea sa despre fiul său Ioan Botezătorul: „Și tu, pruncule, vei fi chemat prooroc al Celui Prea Înalt. Căci vei merge înaintea Domnului ca să pregătești căile Lui și să dai poporului Său cunoștința mîntuirii care stă în iertarea păcatelor lui”. Luca 1,76.77.

Pentru a-l aduce în situația de a primi iertarea, Duhul Sfînt lucrează la inima păcătosului pentru a-l convinge de caracterul respingător al păcatului înaintea lui Dumnezeu și de marea Lui dorință de a ne salva. Dacă omul se lasă înduplecat, inima i se va umple de căință și, zdrobit de durere, va cădea la picioarele Mîntuitorului cerîndu-I iertare. Atunci, cu neșpusă bucurie, Domnul îi va spune: „Eu îți șterg fărădelegile ca un nor și păcatele ca o ceață: întoarce-te la Mine căci Eu te-am răscumpărat”. Isaia 44, 22. „Cum

se îndură un tată de copiii săi, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El". Psalmul 103, 13. Prin ispășirea lucrată de Isus, păcătosul pocăit este privit ca neprihănit, ca și cum niciodată n-ar fi păcătuț.

Dar păcatul n-a adus asupra păcătosului numai vinovăția. El i-a stricat natura lui perfectă cu care a fost dotat la creațiune și prin care el putea să se opună răului fără să fie necesară intervenția unor forțe din afara și deasupra lui. Chipul lui Dumnezeu din om a fost degradat și puterea de a face binele din dragoste, nimicită. Un principiu al răului a fost introdus în natura umană, care dă naștere la egoism și dorința de preamărire a eului în dauna semenilor.

Planul de Mîntuire prevedea ca omul să fie eliberat nu numai de vinovăție, ci și de neputința de a-L sluji pe Dumnezeu, de neputința de a asculta de Legea Sa. Cînd păcătosul este iertat, îi este sădit în suflet un nou principiu de viață prin lucrarea căruia el este adus treptat în armonie cu Dumnezeu. Astfel se împlinește făgăduința: „Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un Duh nou... Vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împlineți legile Mele". Ezechiel 36, 26, 27. „Voi pune legile Mele în mîntea lor și le voi scrie în inimă lor". Evrei 8, 10. Prin aceasta omul este plasat pe o nouă traiectorie dobîndind scopuri și motive noi și începînd o viață nouă.

Dar noul născut în credință trebuie să crească în toate privințele pînă la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos. Efeseni 4, 13—15. Aceasta este a doua fază a mîntuirii în cadrul căreia se realizează formarea caracterului după modelul divin prin lucrarea continuă a puterii lui Dumnezeu în suflet. Deprinderile sînt puse de acord cu noile idealuri de viață și pe baza unui nou spirit. Cunoașterea lui Dumnezeu devine tot mai deplină și în aceeași măsură omul se cunoaște mai bine pe sine. Ura față de păcat se va adînci odată cu creșterea dragostei de Dumnezeu. Roadele Duhului vor apare tot mai evidente, și, printr-o continuă legătură cu Domnul, se va ajunge tot mai sus pe scara vieții de sfințire, devenind tot mai mult părtaș de viață cerească.

În sensul de mai sus este întrebuițat cuvîntul mîntuire în pasajul următor: „Mîntuirea este lucrarea aceea prin care omul este educat pentru cer. Educația aceasta înseamnă a cunoaște pe Hristos. Înseamnă emancipare de sub ideile, obiceiurile și practicile cîștigate în școala domnului întunericului. Sufletul trebuie eliberat de tot ce e în opoziție cu credințioșia față de Dumnezeu". (H.L.L. 279).

„Dacă sîntem născuți de sus, vom avea gînduri cum a avut Isus,

gînduri care L-au făcut să se umilească pentru ca noi să putem fi salvați. Atunci nu vom mai căuta locurile cele mai de frunte. Vom dori să stăm la picioarele lui Isus și să învățăm de la El... Cînd voința noastră este contopită în voința lui Dumnezeu și cînd folosim binecuvîntările date de El pentru a fi altora o binecuvîntare, vom vedea că povara vieții este ușoară..." (Idem).

Aceasta este lucrarea sfințirii și se continuă întreaga viață în dependență de prezența lui Isus în suflet, fără de Care nu se poate realiza mîntuirea. Ioan 15, 5.

„Dacă cunoaștem pe Dumnezeu așa cum avem privilegiul de a-L cunoaște, viața noastră va fi o viață de continuă ascultare. Prin aprecierea caracterului lui Hristos, prin comuniunea cu Dumnezeu, păcatul va ajunge pentru noi ceva uricios". (H.L.L. 567).

„Viața lui Hristos ascunsă în voi dă naștere la aceleași roade ca și în El. Dacă trăiți în Hristos, dacă vă alipiți de Hristos, dacă sînteți sprijiniți de Hristos și absorbiți hrană din Hristos, veți face roade ca Hristos". (Idem 577).

Dar lucrarea mîntuirii individuale nu se oprește aici. După ce ni s-a atribuit dreptatea lui Hristos fiind eliberați de vina păcatelor noastre și am devenit părtași vieții Sale prin legătura cu El, trăim încă în firea pămîntescă împotriva căreia trebuie să luptăm fără întrerupere. La orice punct al drumului există pericolul de a recădea în vechea viață. E necesară o a treia fază a lucrării de mîntuire și anume, eliberarea de prezența păcatului prin extirparea firii pămîntesci și încetarea luptei dintre pretențiile firii și pretențiile Duhului. Lucrarea aceasta se va face „într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la cea din urmă trîmbiță. Trîmbița va suna, morții vor învia nesupuși puterilor și noi vom fi schimbați...

Atunci se va împlini cuvîntul care este scris: „moartea a fost înghițită de biruință..." 1 Corinteni 15, 52, 54. Cînd bunul nostru Mîntuitor „va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale prin lucrarea puterii pe care o are de a-și supune toate lucrurile" (Filipeni 3, 21), atunci se va încheia în noi lucrarea mîntuirii, atunci vor fi eliminate urmările păcatului din noi.

Un lucru trebuie să fie foarte clar: deși prin nașterea din nou „trupul păcatului a fost dezbrăcat de puterea lui ca să nu mai fim robi ai păcatului" (Romani 6,6), în tot timpul vieții noastre pămîntesti, „firea pămîntescă poartă împotriva Duhului și Duhul împotriva firii pămîntesti". Galateni 5,17. Acest fapt face necesară luarea crucii în fiecare zi, urmînd lui Isus în lepădare de sine. Luca 9,23. Deși ținută pe cruce prin puterea lui Dumnezeu, firea veche va căuta mereu să-și recapete supremația pierdută. De aceea orice slăbire a vigilenței, orice abandonare a luptei, se va solda cu înfrîngerea.

Dar păcatul nu este scuzaabil, căci ni s-a pus totul la dispoziție pentru o victorie deplină și neîntreruptă. Căci „măcar că trăim în firea pămîntescă, totuși nu ne luptăm călăuziți de firea pămîntescă. Căci armele cu care ne luptăm noi nu sînt supuse firii pămîntesti ci sînt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile. Noi răsturnăm izvoarele mîntii și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței de Dumnezeu și orice gînd îl facem rob ascultării de Hristos. 2 Corinteni 10,3—5. Dar cînd lucrarea harului va fi încheiată și cînd bunul nostru Mîntuitor se va înapoi să culeagă roadele sacrificiului Său, lupta cu firea decăzută din noi va înceta prin distrugerea acesteia. Acel dușman dinăuntru care se luptă împotriva legii primite de mîntea celui convertit căutînd să-l țină rob legii păcatului (Romani 7,23), trupul păcatului, va fi nimic.

Dar nici chiar atunci lucrarea mîntuirii nu este încheiată. „Noi după făgăduința Lui așteptăm ceruri noi și un pămînt nou în care va locui neprihănirea." 2 Petru 3,13 „Dumnezeul acestei lumi", cel ce a tulburat timp de milenii pacea și fericirea universală și în urma răscoalii căruia pămîntul a fost inundat de lacrimi și sînge și presărat cu cadavrele miliardelor de victime ale principilor promovate de el; acest dușman al dragostei și păcii, împreună cu toți cei ce și-au găsit plăcerea în a se uni cu el la răscoală, vor fi nimicii pentru vecie. Pămîntul va fi readus într-o stare de echilibru și frumusețe desăvîrșită, unde mîntuiții își vor avea căminul.

Boala și moartea nu vor fi acolo, teama și nesiguranța vor dis-

epistola către evrei

(urmăre din pag. 11-a)

pare. Domnul ne asigură că nu se va face nici un rău și nici o pagubă pe tot muntele Său cel sfânt „căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului ca fundul mării de apele care-l acoperă”. Isaia 11,9. Veșnicia nesfârșită va sta deschisă în fața fiilor luminii a căror cea mai înaltă fericire o va constitui suprema iubire față de Creatorul și Răscumpărătorul lor și viețuirea după principiile care asigură fericirea celorlalți. Acolo, neîngrădiți de timp și spațiu, orice țintă va fi atinsă și orice proiect va fi realizat. Înaintarea pe scara înfinită a cunoașterii Universului și aprofundarea iubirii mintuitoare, va spori mereu bucuria și încântarea celor răscumparați. Păcatul nu va mai apare niciodată și pacea va fi eternă.

Iată pe scurt ce cuprinde mintuirea. Subiectul este covârșitor în importanță. Ar trebui să ne luăm adesea timp pentru meditație în privința aceasta.

Așadar, mintuirea cuprinde în prima etapă :

a) iertarea de păcate și nașterea din nou, numită de cuvântul inspirației și îndreptățirea atribuită ;
b) eliberarea de sub puterea păcatului prin formarea unui caracter în armonie cu modelul cereșc, prin Isus Hristos care-Și trăiește viața în cel convertit, lucrare ce poartă și numele de sfințire sau desăvârșire, care durează toată viața și pe care inspirația o mai numește și „îndreptățirea împărtășită”. Intrucât prin ea ne este transmisă viața cerească ilustrată în persoana Mintuitorului nostru. Această etapă a lucrării mintuirii este cea mai dificilă și trebuie realizată în timpul viețuirii pămîntești.

A doua etapă cuprinde :

a) eliberarea de prezența păcatului din noi adică a firii pămîntești care mai e numită „omul cel vechi”, „trupul păcatului”, „boldul morții”, etc., și care pînă atunci va continua să fie dușmanul nostru de seamă împotriva căruia va trebui să luptăm neîntreprupt cu mijloace divine. Acest lucru se va întîmpla „la cea din urmă trimbiță”, la preșchimbarea în nemurire.
b) păcatul și toți cei ce s-au identificat cu el vor suporta consecințele plății păcatului, după ce se va da prilejul celor mîntuiți de a se convinge de justetea hotărîrii divine.
c) Pămîntul va fi reînnoit și dat aceluia care în mod liber au ales să fie credincioși Celui ce i-a creat și răscumpărat. Mica 4,8. Daniel 7,27. Acest moment va desăvîrși lucrarea mintuirii. Păcatul și urmările lui nu vor mai exista niciodată.

Fie ca nimeni din cei care au recunoscut prin credință pe Isus ca Domn, să nu rămînă în afara răscălțării veșnice.

Pastor

Aron Moldovan

Secretar al Conferinței Sibiu

gărite și cu timpul aveau nevoie să fie curățite. Dar nu trebuie să uităm faptul că păcatul există numai atunci cînd este în legătură cu o persoană, și că, deși raportul păcatului era scris cu singele stropit sau pus pe coarnele altarului, în sanctuar, în realitate, păcatul putea fi purtat numai de către o persoană. Cu acest lucru în mintea noastră, să reținem că declarația ne spune că marele preot trebuia să poarte continuu plăcuța de aur pe fruntea sa, pentru ca să poarte fărâdelegile săvîrșite de copiii lui Israel...“ pentru ca ei să fie plăcuți înaintea Lui”. Exodul 38,28.

Nu mai cel care este sfînt poate purta păcatele altora. Marele preot, purtînd pe fruntea sa inscripția : „Sfîntul Domnului”, era un simbol desăvîrșit al Domnului Hristos, în măsura în care omenscul poate în-gădui aceasta. Și în acest fel, el purta păcatele norodului. În același timp însă, el reprezenta de asemenea poporul Israel. El reprezenta, în ultimă instanță, pe Domnul Hristos ca Fiu al omului, în întruparea naturii umane.

Nu negăm, ci afirmăm faptul că păcatele erau transferate prin mijlocirea singelui, în sanctuar, deși poate fi mai bine spus că înregistrarea păcatelor a fost astfel transferată, dacă prin această declarație trebuie să înțelegem că însăși înregistrarea păcatelor trebuie să fie stearsă, pentru a îndepărta în mod efectiv și pentru totdeauna păcatul. Aceasta este în armonie și cu declarația pe care o găsim în scrierile inspirate ale servei Domnului și care spune : „Astfel sanctuarul va fi liber, sau curățit, de păcatele înregistrate acolo”. (P.K. 358).

Deși noi am arătat în cele de mai sus că singele a pingărit sanctuarul, nu putem spune și susține că aceasta a fost singura cale prin care acesta putea fi pingărit. Păcatul în sine, este cel care pingărește, care minjește, și orice păcat, oriunde ar fi el comis, indiferent dacă persoana în cauză și-l aducea sau nu jertfa pentru păcat, el pingărea, minjea sfîntul locaș. Acest

lucru este foarte clar expus în capitolul al nouăsprezecelea din cartea Numerilor : „Un om care va fi necurat, și nu se va curăți, va fi nimicit din mijlocul adunării căci a spurcat sfîntul locaș al Domnului : fiindcă n-a fost stropit peste el apa de curățire, este necurat”. versetul 20. Aici se vorbește despre un om care este necurat, și care nu se curățește ; nu aduce o jertfă pentru păcatul său ; el nu face nici un efort pentru curățirea sa. Pentru acest motiv, versetul ne spune că un asemenea om trebuia nimicit din mijlocul adunării — „căci a spurcat sfîntul locaș”. Deși el n-a venit la sanctuar și nici chiar în apropierea sanctuarului, el l-a spurcat, l-a pingărit. Aceasta vrea să spună că păcatul în sine este pingăritor, fie că păcătoșul aduce sau nu jertfa pentru păcat. Acest principiu are o importanță vitală cu privire la situația păcatelor comise dar nemărturisite și nepărăsite, pentru care nu s-a făcut pocăința necesară.

Aceste declarații fac clar faptul că păcatele lui Israel au fost acelea care pingăreau sanctuarul și altarul. Această pingărire avea loc în decursul întregului an și ca urmare a slujbelor zilnice care se oficiau pentru iertarea păcatelor. În fiecare dimineață și în fiecare seară erau adus ca jertfă un miel, iar singele său era stropit de jur împrejurul altarului. Acest lucru făcea ca altarul să fie pingărit, în simbol, de singele purtător al păcatelor săvîrșite de cel ce aducea jertfa. Păcătoșul aducea jertfă pentru păcatul și nelegiuirea sa. În cazul unui preot sau a întregii adunări, singele victimei era stropit în locul sfînt. Acest lucru făcea ca sanctuarul să fie pingărit. În cazul unei căpetenii a poporului, sau a unui om de rînd din popor, singele era pus pe coarnele altarului arderei de tot, iar carnea jertfei era mîncată de preoți. Acest fapt, transfera păcatele asupra preoției, ca instituție și ca atare ele se transmiteau asupra ei și asupra lucrurilor cu care venea în contact. Prin aceste lucrări ce necesitau a fi făcute în simbolistica lucrării de ispășire și iertare a Domnului Hristos, sanctuarul și altarul erau pingărite, iar preoția trebuia să poarte vina păcatului. Serviciile din Ziua cea Mare a Ispășirii aveau scopul ca să înlăture toate aceste păcate și să facă alt curățirea sanctuarului, a preoției, cît și a poporului și așezarea păcatelor asupra celui vinovat de fapt, asupra lui Satana. Dar despre lucrările și simbolistica lor din Ziua cea mare a Ispășirii, ne vom ocupa în articolul viitor.

EXEGET

Si pe cind ieșea Isus din Ierihon cu ucenicii Săi și cu o mare mulțime de oameni, fiul lui Timeu, Bartimeu, un cerșetor orb, ședea jos lângă drum, și cerea de milă." Marcu 10,46.

Bartimeu a fost o persoană reală, confruntat cu problemele reale ale vieții, asemenea oricărui om. Pe lângă faptul că era orb, ducea și o viață grea pentru că era sărac. Bartimeu a fost un cerșetor orb, nenorocit și fără nici un sprijin din partea nimănui, și așa ar fi rămas toată viața, dacă Isus nu ar fi intervenit în viața lui. Isus Hristos nu este o persoană imaginară, ci El este Acela, care „va mintui pe poporul Său din păcatele sale". Matei 1,21. Isus Hristos este un Mintuitor real, care este interesat de problemele reale ale păcătoșilor. El este singura speranță a celui păcătos.

Cind orbul Bartimeu a auzit pentru prima dată vorbindu-se despre Isus și despre tot ce ce făcuse El, în inima sa a prins rădăcină nădejdea schimbării stării sale nenorocite. Credea că această nădejde nu-l va înșela. Isus va avea milă și de el și îi va da vederea. Intr-o zi el a auzit că Isus din Nazaret va trece pe lângă locul unde ședea el și cerșea. S-a bucurat mult de cele auzite, pentru că știa că, pentru el, înfăptuirea cu Isus va fi ocazia de aur, ocazia mult dorită și nădăjduită. Dumnezeu crează ocazii favorabile și potrivite pentru fiecare păcătos ca să-i vină în ajutor.

Bartimeu aflând deci că Isus se apropie de locul unde ședea el și cerșea, „a început să strige: „Isuse Fiul lui David, ai milă de mine!" Cuvîntul lui Dumnezeu zice: „Cind strigă un nenorocit, Domnul aude și-l scapă din necazurile lui". Psalm 34,6. Orbul Bartimeu era un nenorocit și pentru el această făgăduință se potrivea perfect de bine. „Mulți îl certau să tacă". Desigur, că în viața lui nu a fost prima dată cind a fost certat. În privința aceasta el era oțelit. Deși „mulți îl certau să tacă", el „striga și mai tare: „Fiul lui David ai milă de mine!" Bartimeu a vrut ca strigătul lui să ajungă la urechile Aceluia care îi poate veni în ajutor. Este adevărat că strigătul lui supăra urechea mulțimii, dar nu și pe a Mintuitorului care zice: „Atunci tu vei chema și Domnul va răspunde, vei striga și El va zice: „Iată-Mă!" Isaia 58,9.

Isus Hristos primea zilnic de la Tatăl Său, lucrarea pe care o avea de făcut. În programul cerului a fost cuprins și orbul Bartimeu. „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdărnă, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor căpătarea vederii, și dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului". Luca 4,18.

La strigătul lui Bartimeu „Isus s-a oprit". Isus a auzit strigătul celui în nevoie și a fost gata să

Orbul Bartimeu

„Si tot ce a fost mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca prin răbdarea și prin înțelegerea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde." Romanii 15,4

răspundă. Cît de minunat este Cuvîntul care zice: „... la vremea potrivită te-am ascultat, în ziua mîntuirii te-am ajutat". 2 Corinteni 6,2. Apoi Isus a zis: „Chemăți-l". Au chemat pe orb și i-au zis: „Îndrăznește, scoală-te, căci te cheamă". Bartimeu a fost foarte fericit cind a auzit că Isus îl cheamă. El a primit această chemare cu deosebită bucurie și cu un deosebit interes. Isus Hristos îi cheamă azi pe toți cei trudiși și împovărați de păcate ca să le dea odihnă. Matei 11,28. Fericite de acela care răspunde chemării divine!

„Orbul și-a aruncat haina, a sărit și a venit la Isus". Răspunsul lui Bartimeu la chemarea lui Isus a însemnat un început al schimbării stării lui nenorocite. El și-a aruncat haina de cerșetor ca semn al credinței și al încrederii în Isus, că nu va mai fi cerșetor. Chemarea lui Isus i-a inspirat încredere, iar încrederea i-a dat curaj cu privire la o viață nouă. Sint creștini care vin la Isus, însă care nu vor să arunce haina de cerșetor. Aceștia cerșesc mila, dar ei nu practică mila față de semenii lor. Ei se roagă pentru iertarea păcatelor lor, însă nu sînt gata să ierte din toată inima, acelor care le-au greșit. Ei cerșesc daruri, fără ca să dea daruri. Aceștia nu sînt ca acela din pilda Domnului Isus, care la miezul nopții s-a dus la prietenul său și a zis: „Prietene împrumută-mi trei pîni, căci a venit la mine un prieten al meu și n-am ce-i pune înainte". Luca 11,5-6. Omul din pildă a cerut, ca și el la rîndul său să poată da.

„Isus a luat cuvîntul și i-a zis: „Ce vrei să-ți fac?" Prin această întrebare Mintuitorul i-a dat lui Bartimeu cheia posibilităților cu privire la schimbarea stării lui de orb. Oare va înțelege Bartimeu valoarea ocaziei care i s-a oferit în acel moment? Oare va ști ce trebuie să răspundă la această întrebare? Da, el a cunoscut nevoia lui. El dorea să vadă. „Rabuni" i-a răspuns orbul... „să capăt vederea". Isus i-a zis: „Du-te credința ta te-a mîntuit. Îndată orbul și-a căpătat

vederea și a mers pe drum după Isus". Marcu 10,52.

Credința în Isus Hristos l-a mîntuit pe Bartimeu. Prin credința în Mintuitorul, orbul a căpătat vederea fizică și spirituală. El L-a putut vedea cu ochii săi pe Binefăcătorul său și s-a bucurat cu o bucurie mare. După experiența sa cu Domnul Hristos, Bartimeu nu a mai fost un orb sărac și nenorocit, ci viața lui se îmbogățea zi de zi prin tot ce vedea și putea cuprinde din lucrările minunate ale lui Dumnezeu. Pe baza experienței sale cu Isus el putea spune: „Minunate sînt lucrările Tale Dumnezeule și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta". Psalmul 139,14. Cît de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule... căci la Tine este izvorul vieții, prin lumina Ta vedem lumina". Psalmul 36,7. 9. „Gustați și vedeți ce bun este Domnul. Fericite de omul care se încrede în El". Psalmul 34,8.

Bartimeu a gustat cu adevărat și a văzut bunătatea lui Dumnezeu. Increderea lui i-a fost răsplătită. În urma experienței sale cu Isus, el a înțeles că viața este frumoasă și merită să fie trăită cu un scop bine determinat. De-acum viața lui putea să aibă sens. Înaintea lui a fost deschisă ușa minunată a vieții veșnice. „fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică". Ioan 3,16.

Pe baza făgăduinței lui Dumnezeu și Bartimeu putea să privească în viitor cu nădejde la împlinirea Cuvîntului care zice: „El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-și supune toate lucrurile". Filipeni 3,21. Trupul credincioșilor, înca nu este asemenea trupului slavei Domnului Hristos. Acuma El schimbă firea păcătoasă în fire dumnezeiască, acela care L-au primit și cred în El, iar „cind se va arăta... vom fi ca El, pentru că El vom vedea așa cum este". I Ioan 3,2. Această făgăduință se va împlini numai la a doua venire în slavă a Domnului Isus Hristos. „cind trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputerezire și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire". I Corinteni 15,54. Atunci Dumnezeu „va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tînguire, nici țîpăt, nici durere, pentru că lucrurile dîntii au trecut". Apocalips 21,3-4.

Ce viitor minunat pentru aceia care îl primesc pe Isus Hristos ca Mintuitor personal, care crede în El și îl așteaptă! Cine poate să-și imagineze, cum va arăta atunci, un fost cerșetor orb și nenorocit ca Bartimeu, dar care L-a primit pe Hristos, a fost vindecat, a fost mîntuit și apoi la a doua venire a lui Hristos va fi îmbrăcat în nemurire și în slavă? Această lucrare minunată a

lui Dumnezeu pentru cei răscum-părași întrec orice imaginație ome-rească. În aceasta se împlinește Cuvîntul care zice: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sînt lucrurile pe care le-a pregătît Dumnezeu pen-tru cei ce-L iubesc”. 1 Corinteni 2,9.

Dorința orbului Bartimeu a fost să vadă și Isus i-a dat vederea. „Ochiul este lumina trupului. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină”. Matei 6,22. Acela care are ochi sănătoși se poate bucura de vedere bună și sănătoasă. Precum ochiul fizic este lumina trupului, tot așa ochiul spi-ritual este lumina vieții spirituale. Bunurile spirituale sînt la dispoziția oricui. Prin ele, oricine își poate îmbogăți viața. Acela, care este sir-guincios și acumulează tot mai multe bunuri spirituale, adîncindu-și pri-virea tot mai mult în ce este bun și folositor, este om cu clar vi-ziune, are vederi largi și orizont lărgit. Sînt lucruri care pot fi vă-zute numai cu ochii spirituali, cu ochii inimii, cu ochii credinței. „Și mă rog ca Dumnezeu Domnului nostru Isus Hristos... să vă lumine-ze ochii inimii”. Efeseni 1,17—18.

Despre eroii credinței citim: „In credință au murit toți aceștia, fără să fi cîpătat lucrurile făgăduite; ci doar le-au văzut și le-au urat de departe”. Evrei 11,13. Ei au văzut lucrurile făgăduite de Dumnezeu cu ochii credinței. Moise „socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăție decît comorile Egiptului, pen-tru că avea ochii pironiți spre ră-splătire”. Evrei 11,26. Aceste lucruri nu pot fi văzute și nici nădădu-ite, decît numai cu ochii credinței. „Dacă ochiul tău este curat” vei pu-tea vedea clar și deslușit. Ochiul reacționează împotriva a tot ce este străin pentru el. De multe ori, o-chiul îndepărtează corpurile străine prin lacrimi căci lacrimile curăță ochii. Ferice de acela, care vrea să aibă ochi sănătoși, vederi sănătoase, inimă curată, gînduri curate și in-tenții curate. Cînd Hristos luminea-ză lăuntru inimii cu lumina iubirii Sale minunate, atunci păcătosul re-cunoaște păcătoșenia sa și recunoaș-te faptul că ochiul lui a fost în-tunecat de păcatul iubirii și al în-cederii de sine.

„Dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întineric. Matei 6,23. Altfel timp cît Bartimeu a fost orb, viața lui a fost plină de întineric. El a fost conștient de starea sa nenorocită și a dorit o viață nouă. El a dorit să vadă. Unii creștini nu sînt conștienți de starea lor reală în ce privește viața lor spirituală. Ei nu vor să trăiască alt-fel de cum trăiesc. Aceștia pretind că ei sînt bogați și s-au îmbogățit în viața spirituală și că nu duc lip-să de nimic. Nu știu că sînt „ti-căloși, nenorociți, săraci, orbi și goi”. Apocalips 3,17. Isus ar vrea să le vină în ajutor, însă ei nu simt ne-voia de schimbare a stării lor nenorocite. Ei sînt orbi și nu știu. Ei nu se roagă ca Bartimeu: „Rabuni,

să capăt vederea”, ci rugăciunea lor este: „Dumnezeule Îți mulțumesc că nu sînt ca ceilalți oameni, hrăpăreși, nedrepti, preacurvari, sau chiar ca vameșul acesta”. Luca 18,11. În ochii acestora toți oamenii sînt răi, numai ei sînt buni și aceasta, pentru că ochiul lor este rău și via-ța lor spirituală este plină de întineric. Ei nu simt nevoia harului transformator al lui Dumnezeu.

Totuși, chiar și starea acestor mulțumiți de sine ar putea fi schim-bată, dacă ei ar dori să stea în prezența Mîntuitorului. Numai în lumina crucii lui Hristos, păcătosul își poate vedea starea reală a vieții spirituale. Și pe aceștia Isus îi cheamă ca pe Bartimeu și le zice: „Scoa-

lă-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine”. Isaia 60,1. Și pe aceștia El îi invită să cumpere de la El... „dof-torie pentru ochi ca să-ți ungi ochii și să vezi”. Apocalips 3,18.

Fie ca toți aceia care, cercetîndu-se în lumina jertfei de pe Gol-gota, și văzîndu-și orbirea lor spi-rituală, asemenea orbului Bartimeu să înalțe ruga smerită, dar plină de credință spunînd: „Rabuni... să ca-păt vederea” și Domnul le va deschide ochii spre a vedea lucrurile minunate ale adevărului Său, va vedea mîntuirea Sa.

Pastor
Moldovan Ioan

DESĂVÎRȘIREA: este oare posibilă?

(urmăre din pag. 7-)

de Duhul Sfînt. Nu totul și nu toate ne sînt descoperite la începutul vieții de creștin. Dacă s-ar împli-pla lucrul acesta, atunci starea păcătoșeniei noastre ne-ar zdrobi, ne-ar paraliza. De aceea, Duhul Sfînt ne conduce treptat, și din ce în ce mai mult în cunoașterea adevărului despre Dumnezeu și despre noi înșine.

La convertirea noastră, noi ne-am consacrat lui Dumnezeu. după cea mai bună cunoaștere a noastră. În fața lui Dumnezeu, acesta a fost un început desăvîrșit. Dar noi umblăm în lumina mereu crescîndă ce ne vine din Cuvîntul lui Dumnezeu. Noi sîntem invitați să avem o comuniune zilnică cu Domnul Hristos. Pe tot parcursul drumului, noi rămînem credincioși lui Dumnezeu. În raport cu matu-ritatea și cunoașterea cit mai completă, cit mai bună a persoanei noastre și a adevărului lui Dum-nezeu și viața noastră este din ce în ce mai mult modelată, spre ase-mănarea cu Domnul și Mîntuito-ru nostru. La fiecare pas al experienței noastre creștine, poziția noastră poate fi „perfect-desăvîr-șită”, în măsura în care noi răs-pundem și cooperăm cu Dum-nezeu, și de asemenea în măsura în care Duhul Sfînt este Cel care conduce viața noastră.

În toate situațiile și în orice condiții, transformarea noastră nu poate progresa dincolo de discer-nămîntul nostru cu privire la ade-văr și cu privire la noi înșine. Pentru a fi în deplină armonie cu Dumnezeu, noi trebuie să ajungem a avea motive și aspirații curate. Aceasta înseamnă că înțelegerea noastră intelectuală și spirituală, trebuie să fie o înțelegere conti-nuă, de la un punct de vedere la altul, ajungînd la dependența de

Domnul Hristos și de neprihănirea Lui.

Noi trebuie să ținem din ce în ce mai mult a ajunge asemenea Domnului Hristos. În același timp, noi stăm față în față cu impedi-mente sau obstacole morale și spirituale, cu inerții fizice, afirma-ții subiective și vedem necesitatea de a nu reține nici un compartiment al vieții noastre în afara controlului și conducerii Duhului Sfînt. Într-o trăire spirituală, au loc realizări ce sînt posibile nu-mai atunci cînd avem în spatele nostru o creștere, o dezvoltare continuă, pe parcursul anilor. Idealul perfecțiunii stă totdeauna înaintea noastră. În același timp însă, trebuie să se dezvolte o via-ță spirituală mai înaltă, mai ma-tură.

Chiar și cei mai buni creștini dau pe față limitele lor, prin ne-voia lor continuă de răscumpărare divină și după neprihănirea Dom-nului Hristos. Mai presus de toate faptele noastre, de faptele celui păcătos, Dumnezeu este totdeauna la lucru, pe măsură ce noi ajun-gem din ce în ce mai mult sub stăpînirea Domnului Hristos, al unui Hristos ce este permanent prezent în lăuntru nostru. Progre-sul spiritual constă în aceea de a fi ucenicii credincioși ai Domnului Hristos, nezdruccinați, puternic fixați în credință, țintind mereu spre ținta finală, spre ideal și anume, perfecțiunea, desăvîrșirea unei vieți lipsită de moarte. Dom-nul Isus n-a dat greș în planul Său pentru noi. Noi trebuie să prezentăm realitatea unei desăvîr-șiri din ce în ce mai mari, mereu crescînd în și împreună cu Dom-nul Hristos.

D. Popa

ÎN FAȚA PROBEI

„Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire“.

Matei 11, 6

Bunul Dumnezeu în providența Sa iubitoare îngăduie să vină anumite încercări cu care să fie confrunțați cei credincioși, socotindu-le necesare fie pentru călirea caracterului, fie pentru a demonstra altora despre puterea statorniciei și a biruinței împotriva uneltirilor celui rău. „Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc“. Iacob 1,12. În legătură cu aceasta Ioan Botezătorul ne este un grăitor și elocvent exemplu.

Domnul Hristos se referă la ultimele cuvinte ale Vechiului Testament (Maleahi 4,5) cu ocazia prezentării lui Ioan Botezătorul, declarând: „Și, dacă vreți să înțelegeți, el este Ilie, care trebuia să vină“. Matei 11,14. „Ucenicii l-au pus întrebarea următoare: „Oare de ce zic cărturarilor că înții trebuie să vină Ilie?“ Drept răspuns, Isus le-a zis: „Este adevărat că trebuie să vină înții Ilie, și să așeze din nou toate lucrurile. Dar vă spun că Ilie a și venit, și ei nu l-au cunoscut. Ucenicii au înțeles atunci că le vorbise despre Ioan Botezătorul“.

În aceste rînduri nu ne vom ocupa de misiunea profetică încredințată lui Ioan Botezătorul și nici de chemarea de a pregăti calea venirii lui Mesia. Vom medita la trei probe — ele pot fi mai multe — toate importante pentru învățătura noastră, cu care a fost încredințat acest mare prooroc și în fața cărora a trecut cu succes.

Prima probă: Ispita de a se îngimfa. „Tu cine ești? Ce zici tu despre tine însuși?“ Ioan 1,19-22. Ioan își dădea bine seama că se discută probabilitatea că ar putea fi Hristosul sau proorocul. El avea un mare succes. Iudeii erau gata să-l considere ca atare, iar el dădea dovada că este un imputernicit al lui Dumnezeu, un trimis al cerului. Poporul se îmbulzea să asculte solia lui și mulți cereau botezul. De sute de ani nu se mai produsese o așa mare trezire spirituală ca urmare a predicării cuiva.

Ispita de a se îngimfa era mare. „Cine sînt eu?“ Ioan era modest. El nu voia să-și ia singur nici drep-

tul și nici numele onorabil de prooroc. El era conștient că este un prooroc, dar recunoașterea aceasta trebuia să i-o atribuie altcineva. În evanghelia după Matei (cap. 11,7—15), este numit „mai mult decît un prooroc“ — „solul Meu“ trimis pentru o lucrare specială.

Biruind ispita îngimfării, în umilință el se caracterizează nimic mai mult decît „un glas“, cum a zis proorocul Isaia (Ioan 1, 23), care să fie cu totul pus în slujba Domnului.

„Dar tu cine ești?“ Această întrebare ni se adresează și nouă „Ce zici tu despre tine însuși?“ „Onorezi în toate succesele tale pe Isus?“ „Prețuiești chemarea și misiunea de așa manieră încît în umilință să păstrezi respectul și demnitatea acestora?“ „Reprezinți imaginea unui adevărat creștin?“ Să nu fim mai mult dar nici mai puțin decît „glasul“ care pregătește calea revenirii Domnului Hristos.

A doua probă: ispita invidiei, a geloziei. „Au venit deci la Ioan și i-au zis: „Învățătorule, Cel ce era cu tine dincolo de Iordan, iată că botează, și toți oamenii se duc la El“. Ioan 3,26. Toți oamenii se duc la El! Mulțimea se ducea acum la Isus. Părăsindu-l pe Ioan și cerînd botezul ei nu făceau altceva decît să dea curs soliei lui. Dar ucenicii credincioși lui Ioan, invidioși, căutînd să-l influențeze, nu puteau să se împace cu această situație. Ioan căută să-i liniștească prezentîndu-le un răspuns edificator: „Voi înșivă îmi sînteți martori că am zis: „Nu sînt eu Hristosul, ci sînt trimis înaintea Lui. Cine are mireasă, este mire; dar prietenul mirelui, care stă și-L ascultă, se bucură foarte mult cînd aude glasul mirelui: și această bucurie, care este a mea, este deplină“. Ioan 3, 28,29. Ce altruism, cîtă abnegație. Nu se spune în zadar, că este mai ușor, mai convenabil de a oferi milă cuiva, decît să te bucuri de fericirea lui, mai ales cînd tu însuși n-ai avut parte de ea. Și Ioan conchide prin cea extraordinară declarație: „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez“. Cuvintele acestea nu sînt tot așa de ușor de îndeplinit după cum le pronunțăm. Ioan cunoștea pe Isus din tinerețe, erau rude, mamele erau verișoare. El nu trată pe Isus ca pe un văr, pentru că era convins și n-a întîrziț să spună că „El este Hristosul“, astfel plecîndu-se întru totul înaintea Lui.

O asemenea umilință și conștiență ne este necesară și nouă mai ales atunci cînd venim în contact cu

aceia care au diferite răspunderi în serviciul Evangheliei și este necesar să fie sprijiniți. Gîndurile invidiei trebuie să se îndepărteze. Fraza aceasta devine proverbul: „El trebuie să crească, iar eu să mă micșorez“, să nu dea liniște pînă cînd nu va exprima o realitate vie.

A scăzut eul tău? A crescut Hristos în inima ta cît și progresul cauzei Sale în alții? În umblarea ta cu El, a dispărut din tine egoismul, invidia, mindria? Se află pe cale de dispariție sau ca o experiență veche, înclinația ta spre critică, minie, revoltă sau încăpăținare, pentru că lucrurile nu decurg totdeauna cum vrei sau visezi? Nu cumva o influență nesfîntă aduce în comportamentul tău: „lumină, multă putere, dar nu iubire dulce, nu bucurie și nici pace“, spre deosebire de influența cerească în revărsare de: „lumină, putere, multă iubire, bucurie și pace?“

„Biserica nu are nevoie de greutăți, ci de lucrători zeloși; nu de căutători de greșeli, ci de oameni care să ajute la zidirea Sionului!“ (4.T.194). „El trebuie să crească, iar eu să mă micșorez!“ La aceasta, putem să spunem și noi un „da“ cu aceeași ușurință ca și Ioan Botezătorul?

A treia probă: indoiala, poticnire. „Ioan auzise din temniță despre lucrările lui Hristos, și a trimis să-L întrebe prin ucenicii săi: „Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?“ Matei 11,3. Indoieli care nu s-ar fi ivit au fost sugerate lui Ioan chiar de către amicii săi. El a început să se tulbure și să se neliniștească, dar nu a vrut să discute indoielile sale cu ei. Ioan se afla în închisoare. Avea el vreo indoială privitor la faptul că nu se făcuse o minune pentru eliberarea sa, sau era vreo slăbire a spiritului său? El prezisese o altă lucrare a lui Hristos. Îl văzuse ca judecător și nu înțelegea de ce nu punea mina pe secure ca să lovească copacul la rădăcină, sau pe vinturătoare ca să curățe aria. Așa avea să apară Isus la cea de-a doua venire, dar Ioan nu prevăzuse aceasta.

Poate nu este atît de important a ne întreba cum de s-a putut îndoi un bărbat atît de curajos și ferm în încredințarea sa, cît ținînd seama că nimeni nu este scutit de o asemenea încercare, să căutăm să prindem și să urmărim exemplul lui Ioan. Spre cine s-a îndreptat el în această criză? Cumva spre cărturari? O nu — spre Isus — și ce bine a fost aceasta, pentru că în răspunsul primit Isus l-a îndreptat spre Sfintele Scripturi, spre cartea proorocului Isaia, pe care Ioan o cunoștea destul de bine, unde erau proorocite toate faptele iubirii și milostivirii care trebuiau îndeplinite de Mesia. „Drept răspuns, Isus le-a zis: „Duceți-vă de spuneți lui Ioan ce auziți și ce vedeți: Orbii își capătă vederea, șchiopii umblă, leproșii sînt curățiți, surzii aud, morții înviază, și săracilor li se pro-

povăduiește Evanghelia". Matei 11,45.

Ioan a înțeles nu atât din cuvintele Domnului ci mai ales din lucrările Lui, totul; tot ce era necesar pentru liniștea și încrederea lui. Și așa, în această încredințare, a putut pasi spre clipa aceea când viața sa de credincioșie și activitate a încheiat-o ca martir, pentru binele aceluia care în generațiile viitoare aveau să treacă prin experiențe asemănătoare.

Să lăsăm ca inimile noastre să primească unele avertismente și sfaturi, pentru ca niciodată în viața sau deznădejdea să nu pună stăpânire asupra noastră când vom fi supuși unei judecăți unilaterale sau unei cunoașteri superficiale a scrierilor sfinte.

„Sint mii de ispite pregătite în mod subtil pentru aceia care au lumina adevărului. Unica siguranță pentru noi se află în a nu primi nici o învățătură nouă înainte de a fi fost pusă în fața fraților cu experiență. Puneți-o înaintea lor cu un spirit umilit și dacă ei nu văd

nici o lumină în ea, atunci supuneți-vă judecății lor, căci în mulțimea sfătuitoarelor este siguranță". (T.5.284).

„Cel care crede că are o judecată superioară fraților săi și disprețuiește sfatul și muștrarea lor, dovedește că se află într-o amăgire primejdioasă". (Id.237).

„Cei care sunt înclinați să considere judecata lor personală ca supremă, sint în mare primejdie. Satana face eforturi susținute pentru a despărți asemenea persoane de aceia care sint canale de lumină prin care Dumnezeu a lucrat la zidirea și la progresul lucrării Sale pe pământ". (F.A.164).

Lumea nu este fără conducător. Programul evenimentelor viitoare este în mâinile Domnului. Maiestatea cerului are în mâinile Sale soarta Bisericii Sale, cit și însărcinarea dată ei. Să ne încredem dar în Dumnezeu și să mergem înainte spre ținta propusă.

Pastor,

Constantinescu Alexandru

Sfârșit de cale

„Vei intra în mormint la bătrânețe, ca snop strins la vremea lui". (Iov 5,26).

Asemenea unui snop strins la vremea lui, pastorul-pensionar Rădulescu Ioan, în vîrstă de 86 de ani,

Rădulescu Ioan

a fost așezat în liniștitul său pat de țărînă, unde va aștepta în neînțînă pînă cînd Semănătorul Divin — Mintuitorul — se va întoarce să-și culegă prețiosul rod al jertfei Sale.

El a încheiat astfel o activitate pastorală, o viață modestă de pensionar și o chemare divină, o viață ce s-a caracterizat printr-un studiu neconținut, avînd todeauna proiecte doctrinare gata sau în pregătire, fi-

ind omul căutărilor rodnice, care l-au situat pe marile înălțimi ale spiritualității, realizărilor și progreselor în viața de pastor. Niciodată n-a spus-o verbal, dar aspectul general sau particular al vieții sale, a demonstrat că trăiește pentru a ajuta pe alții să găsească mintuirea, fie că n-au cunoscut-o, fie că au pierdut-o.

Plămădit într-o constituție deloc robustă, înalt și cam firav, medicul încă din tinerețe i-au prevăzut un sfârșit prematur, ca apoi în plină bărbăție să aibă de suportat o operație chirurgicală destul de serioasă, nu s-a lăsat nicidecum intimidat de astfel de avizări ale naturii, ci și-a înălțat mereu fruntea de la lucrurile pămîntești și firești, la cele cerești. Vajnicul snop, a devenit bogat spiritual prin harul lui Dumnezeu și prin sine, îmbogățind cu prisosință și pe alții.

S-a născut în anul 1894, pe meleagurile jud. Dimbovița; încă de timpuriu primește adevărul întreg al solii ingerești, ca în jurul vârstei de 25 de ani să devină seminarist la Friedensau, unde timp de doi ani de zile a pus o temeinică bază cunoștințelor sale teologice. Era serios, studios, perseverent, cu orizontul larg.

Angajat ca pastor asistent și apoi ca pastor, a activat în Ardeal, Banat și Oltenia. A dus cu bărbăție greutățile începuturilor Bisericii Advente, dar a rămas întotdeauna hoțărît de partea organizației bisericii și neînduplecat împotriva aceluia care coborau sfințenia lucrării lui Dumnezeu.

Cu privirea îndreptată spre deplina răsplătire a vieții sale, putea rosti la sfârșit împreună cu apostolul Pavel: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința!". Fie ca speranța și viziunea fratelui Rădulescu Ioan să stăruie exemplificator în inimile și viețile multora.

Serviciul divin funebru a avut loc în ziua de 1 martie 1980, la care pastorii C. Alexe și D. Popa au prezentat cuvinte de mîngîiere și nădejde, cum și valoarea lucrării de mintuire și mărșă jertfei Domnului Hristos, și făgăduința venirii pe norii cerului.

„Fericite de morții care mor în Domnul!"

„Scumpă este înaintea Domnului, moartea celor iubiți de El". Psalmul 116,15.

Și inima voioasă, iute și fierbinte a pastorului-pensionar Bică Constantin, a încetat să mai bată! Încă

Bică Constantin

un slujitor care se coboară pentru neînțînă, în pulberea pămîntului, oboșit de o lungă și grea suferință!

Născut în anul 1904 în comuna Poenești, jud. Vaslui, pe frumoasele meleaguri moldovene, încă din tinerețe sa a venit în legătură cu adevărul Bisericii Advente, iar în anul 1930 a primit botezul. Apoi, avînd în suflet dorința arzătoare de a cunoaște mai bine pe Mintuitorul său, și să poată fi mai eficient în lucrarea de mintuire a semenilor săi, urmează cursurile Seminarului Teologic din Brașov-Stupini între anii 1938-1942.

După absolvirea Seminarului este angajat în rîndurile personalului Cultului și activează ca evanghelist cu cărți. Apoi, urmînd chemarea de pastor, lucrează în județele Brăila și Buzău, după care în toată Moldova, să-și desăvîrșască apostolatul său, unde ca pastor al Evangheliei, să ducă vestea cea bună pe meleagurile scumpe inimii sale.

Bun creștin și slujitor devotat, era întotdeauna plin de rîvnă în

chemarea sa de pastor, obișnuit a fi de partea adevărului și dreptății. Ajuta neprecupețit pe toți păstoriții săi, să fie corecți, sinceri, oameni ai păcii și buni credincioși. S-a caracterizat, chiar, printr-o viață de continuă consacrare și rugăciune având adinc înrădăcinată în suflet făgăduința împlinirii nădejzii advente. Chiar dacă suferința l-a ținut la pat, el a fost un continuu sprijin spiritual pentru toți aceia care-l vizitau, și care poate se gindeau să-l întărească în credință. Toți care îl vizitau în această perioadă au plecat întăriți în credință.

Neohositol slujitor își depune în mîinile Mîntuitorului, în dimineața zilei de 24 ianuarie 1980, viața sa, cu nestrămütata speranță că atunci cînd vocea Domnului Hristos îl va trezi din moarte la viață, să fie nu o dimineață înghețată de iarnă ci minunata dimineață a învierii celor drepiți.

Pastorii Năstăsescu Titu, Vrinceanu Aurel, Liga Iosafat și Dumitrașcu Dumitru au rostit cuvîntele mîngîierii lui Dumnezeu în această ocazie, iar obștea Comunității A.Z.S. din Birlad, i-a adus un cald omagiu pe ultimul său drum.

Făgăduințele prezentate cu această ocazie ne-au amintit că Mîntuitorul a iubit pe ai Săi pînă la capăt, iar faptele ne-au demonstrat-o cu prisosință. Fericii și sfinți sint cei ce vor avea parte de inliia in-viere.

Comitetul Uniunii

„Iar tu, du-te, pînă va veni sfîrșitul; tu te vei odihni și te vei scula iarăși odată, în partea ta de moștenire, la sfîrșitul zilelor“. Dan, 12, 13.

Mulți frați și surori, credincioși ai întregii solii îngerești filii iubiți ai Bisericii și lui Dumnezeu, au trecut la odihnă în ultimul timp. Din lipsă de spațiu, spicim doar cîteva nume, cu convingerea fermă că tuturor, amînțiți sau nu, Salvatorul sufletelor noastre le-ar spune, precum i s-a spus lui Daniel pe vremuri: „te vei scula iarăși, odată!“...

Chițu Mitroi (Dumitrache) din Comunitatea Trolanul, jud. Teleorman, născut în anul 1894. Încă din anul 1916 a cunoscut și primit credința adventă. Mult timp prezbiter al Comunității din care făcea parte, a fost un

Cititorii din străinătate se pot abona la Curierul Adventist adresîndu-se la ILEXIM, Departamentul Export-Import presă, P.O. Box, 136-137, telex 11.226, București, strada 13 Decembrie

Avînd în vedere hotărîrea Comitetului Uniunii A.Z.S. din țara noastră privind înființarea unui patrimoniu arhivistic istoric, rugăm pe toți aceia care posedă documente de orice fel, inclusiv fotografiile sau tipărituri de o însemnătate istorică, să ni le trimită fie în original, fie în copie (fotografii) ca să se poată alcătui acest patrimoniu arhivistic de mare însemnătate pentru noi. De asemenea, întrucît Comitetul Uniunii are în vedere și alcătuirea unei lucrări cu privire la istoria Bisericii A.Z.S. din țara noastră, toate informațiile, materialele și documentele privind evenimentele legate de începuturile și dezvoltarea Bisericii în patria noastră, să fie puse numai la dispoziția bisericii și nu unor persoane izolate, bine știind că această lucrare aparține organizației bisericii și nu unor persoane izolate, oricît de bine intenționate ar fi ele.

Comitetul Uniunii

bărbat credincios și plin de zel pentru Dumnezeu. Părinte adevărat pentru familia sa a fost și în Biserică la fel de apreciat și stimat. S-a distins ca un bun gospodar, om cu bune și alese inițiative atît în Biserică, cît și în afara ei. Exemplul său este demn de urmat iar viața sa, pilduitoare.

Năsul Dumitru, din Comunitatea Vișeu de jos, jud. Maramureș, a fost condus la locul odihnei sale temporare la 3 febr. 1980. Botezat în anul 1928, cei 52 ani de credință, nu au fost decît o demonstrație a ceea ce poate face Dumnezeu printr-un vas ales care se lasă modelat în mîna Maestrului. Cîntea și demnitatea sa ca om, spiritualitatea și seriozitatea sa ca creștin, au fost exemplare și frumoase. Cel zece filii și 32 de nepoți, dintre care foarte mulți în credință sint fericite argumente în favoarea speranței advente pe care el a nutrit-o pînă la sfîrșit.

Ecaterina Ionescu-Grăjdinoiu, din Comunitatea Brăila, soția pastorului-pensionar Ionescu-Grăjdinoiu a încetat din viață la 28 dec. 1978. Născută în 1901, încă din tinerețe sa a cunoscut și primit adevărurile întregii solii îngerești, de care s-a alipit cu încredere. A fost toată viața o adevărată mamă în Israel, fiind la înălțimea unei soții de pastor și avînd întotdeauna și pentru fiecare un cuvînt de mîngîiere și încurajare. Răbdarea sa în încercări și moralul său ridicat în suferință sint și vor rămîne pilduitoare.

Dateu V. Ion, din Comunitatea Bărăgan, jud. Constanța. Cel 24 de ani al săi trăiți — atîta doar — în această viață au fost prețioși deoarece au fost trăiți în speranța adventă. I-a plăcut cîntecul și poezia; făcă Bunul nostru Tată Cerese, ca în timpul vesnicilor nesfîrșite, împreună cu cei dragi ai săi, să-și poată dezvolta tineretele sale talente.

Redacția

Grupul delegaților participanți la Adunarea Electivă a Conferinței Sibiu, ținută în Timișoara la 10 februarie 1980.

Editura Curierul Adventist

*Revista Curierul Adventist este organul oficial
al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

*Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet
Redacția și Administrația:
București, str. Labirint nr. 116 — Sect. 3, Tel. 20.76.65*

Redactor :
Dumitru Popa